

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

x @catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Gràcies, bisbe Agustí! Ongi etorri, bisbe Xabier!

Entrevista en profunditat a fra Xabier Gómez en vigílies de l'ordenació episcopal a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i article de valoració de Mons. Agustí Cortès

SUMARI

1 DESEMBRE 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	16
A fons	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18-19

Un Advent per esperar un Jubileu

El Vaticà avança alguns dels plats forts del 2025

20-21

Conspirant per un futur sense armes

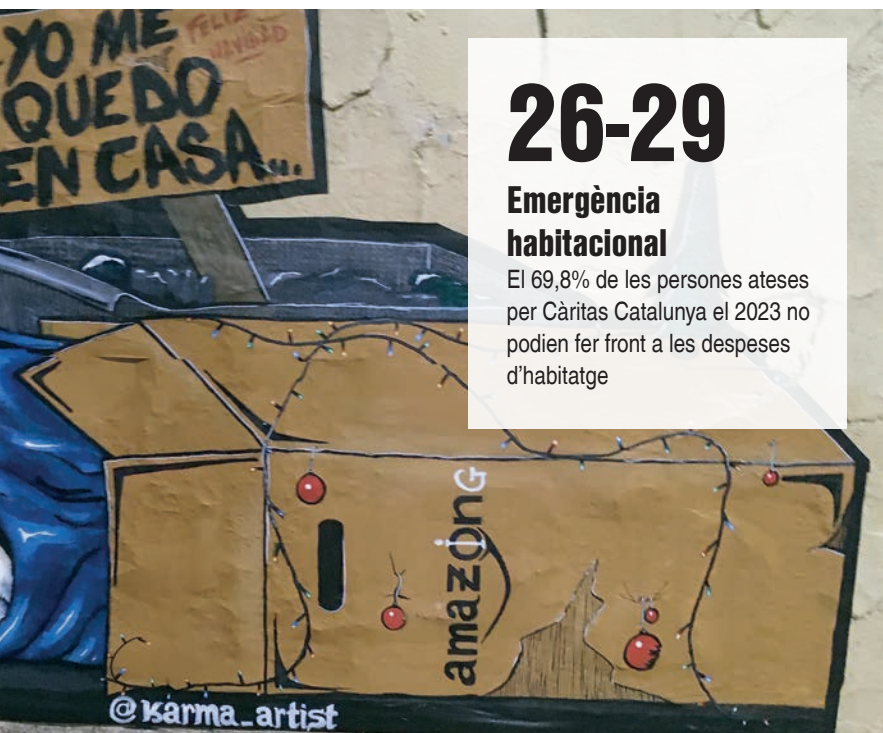
Conclusions del congrés internacional de moviments cristians noviolents de la xarxa Església i Pau

38-39

Entrevista a mossèn Josep-Ignasi Saranyana

És l'autor del llibre "Creure i mirar d'entendre"

26-29

Emergència habitacional

El 69,8% de les persones ateses per Càritas Catalunya el 2023 no podien fer front a les despeses d'habitatge

EDITORIAL

Full de ruta: l'Evangelí

En el marc de la darrera Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), celebrada del 18 al 22 de novembre, s'ha presentat el projecte Hospitalitat Atlàntica, una gran xarxa eclesial formada per 10 països i 26 diòcesis d'Europa i Àfrica que es coordinen per protegir els migrants.

Liderat pel Departament de Migracions de la CEE, té com a objectiu una comunicació fluida entre els països de trànsit i destí i facilitar espais i recursos segurs a les persones migrants que opten per aquesta ruta. És una concreció de l'exhortació pastoral *Comunitats acollidores i missioneres* de la CEE, que el 14 de novembre van presentar al papa Francesc el cardenal José Cobo i el bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat Xavier Gómez.

Bona feina la que ha fet Xabier Gómez com a director del Departament de Migracions, responsabilitat que ha abandonat en rebre la seva nova missió pastoral: esdevenir el segon bisbe de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, en substitució d'Agustí Cortés. Dissabte 30 de novembre, en una Eucaristia que podeu seguir per Ràdio Estel, rep l'ordenació episcopal de mans del cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe metropolità de Barcelona.

Uns dies abans, el dominic, que ha triat com a lema episcopal *Humilitat*, ens ha concedit una entrevista, que publiquem aquesta setmana, en què es mostra clar i contundent a l'hora de receptar un antídoto contra el racisme, la violència, la confrontació i la polarització: Evangelí. "Per a un catòlic —afirma—, és l'Evangelí i l'ensenyament de l'Església el criteri per discernir com situar-se en la política, la cultura, la família."

Els catòlics tenim un full de ruta clar, no ens en desviem.

.....

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

Únic pagament per any

Dos pagaments semestral

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN	ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE	DATA (DD/MM/AA)
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià

(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular _____

La setmana en tuits

XISKYA VALLADARES

@xiskya

21/11/2024

Religiosa de Puresa de Maria Francesc, a l'audiència: "Els laics no són tropes auxiliars del clergat, tenen els seus propis carismes i dons"

PAOLA ARRIAZA

@PaolaArriazaA

20/11/2024

Corresponsal al Vaticà EWTN El cardenal Matteo Zuppi va celebrar una missa per la pau a Ucraïna després dels 1.000 dies de guerra: "No us deixarem sols." Putin aprova canvis en la política nuclear russa en resposta a l'atac amb míssils de llarg abast ucraïnesos

PAPA FRANCESC

@Pontifex_es

19/11/2024

La guerra és sempre una derrota. Faig una nova crida perquè es posi fi a la bogeria de la violència i es facin els esforços necessaris per assolir una pau justa i duradora. Preguem per la població ucraïnesa

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

EL RELLEU EPISCOPAL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

La cita és dissabte 30 de novembre a partir de les 11, amb transmissió en directe per Ràdio Estel des de la catedral de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat. Els nostres oients poden seguir així la missa amb l'ordenació episcopal de Xabier Gómez i l'inici del seu ministeri com a bisbe titular d'aquesta diòcesi en substitució d'Agustí Cortés, des d'ara emèrit. La concelebració és presidida d'inici pel cardenal Joan Josep Omella, ordenant principal del nou pastor, i després ja pel mateix Xabier Gómez un cop completat el ritu.

El dominic vol mostrar coherència amb el seu lema episcopal, "Humilitat", la principal actitud espiritual dels qui busquen Déu, com ens recorda sant Benet. La imatge amb què es presenta aquesta paraula inclou la lletra i el dibuix d'un Rosari, que es refereix al valor de la pregària del Poble de Déu i del predicador itinerant, per celebrar l'Encarnació del Fill de Déu i fer present la intercessió de Maria. Xabier Gómez vol mostrar aquesta senzillesa, sense escut episcopal, des de la mateixa presa de possessió.

Zoom MACIÀ GRAU

Agustí Codinachs

El dimecres 20 de novembre, la basílica de la Sagrada Família, l'amfiteatre romà de Tàrraco, i les tres esglésies romàniques de Terrassa es van il·luminar de vermell per conscienciar sobre la realitat oblidada dels cristians perseguits. Aquest gest, que va anar acompanyat d'una pregària, forma part de la Red Week (Setmana vermella), una iniciativa internacional d'Ajuda a l'Església Necessitada que s'ha celebrat del 18 al 24 de novembre a ciutats de diversos països com Austràlia, França, Mèxic, o Alemanya.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

4 de desembre del 1971

Pau VI nomena monsenyor Narcís Jubany, bisbe de Girona, nou arquebisbe de Barcelona

Rosa Deulofeu (1959-2004), el somriure de la fe

Rosa Deulofeu, somriure de l'Esperit

**MONS. DAVID
ABADÍAS AURÍN**

Bisbe auxiliar de Barcelona

Cal mantenir viu el record i l'agraïment d'aquells que ens han precedit

Van passant els anys però la memòria personal no oblida. I és bo que així sigui. Però també és necessari que la memòria col·lectiva vagi actualitzant-se, ja que els anys, les dècades, van veient un fluir de persones que ja no tenen les mateixes experiències ni han compartit camí amb les mateixes persones. Cal mantenir viu el record i l'agraïment d'aquells que ens han precedit. Així es fa en les famílies, també en la família de la fe i en la família diocesana.

Rosa Deulofeu (1959-2004) fou la delegada de Joventut de la diòcesi de Barcelona des de l'any 1991 fins al 2004, any en que traspassà a la casa del Pare després de patir un càncer de pulmó. Declarada serventa de Déu l'any 2013, es va obrir la seva causa de beatificació l'any 2015. Aterrant

a la meua experiència personal, amb la Rosa va començar a haver-hi una relació més concreta a partir dels anys 90, a vegades en trobades de l'àmbit de la fe de la Fundació Pere Tarrés, i també com a delegada de Joventut de la diòcesi de Barcelona. Jo assistia a algunes reunions, primer com a seminarista i després com a capellà jove (vicari de Granollers).

D'ella recordo immediatament el seu riure fàcil, alegre, que era signe extern d'una alegria interior molt real i palpable. Les reunions amb ella eren sempre fàcils. Aleshores (i encara ara) se'm fan difícils les reunions, sobretot si són llargues, lentes, o no arriben a cap conclusió. Amb ella això era impossible, són les úniques reunions d'aleshores on anava més que convençut de no perdre temps, i sobretot, de sortir més enriquit i

alegre del que havia entrat.

Un càrrec com el seu, en una diòcesi tan gran com Barcelona, no estava exempt de problemes i complicacions. Mai vaig veure que cap d'aquests problemes aconseguís tombar la seva actitud alegre i en moltes ocasions, amb la seva paraula i bon fer, contagiava immediatament a tots aquesta mirada positiva, ungida de l'Esperit, que portava una nova llum a tots els que estàvem units amb ella. Era una benedicció. Aquell riure sa i net, aquella mirada brillant i feliç, aquella paraula sempre positiva i pacificadora, aquella energia i capacitat de fer-ho tot, amb generositat i esperit alegre. Treballar amb ella era un regal, ja que en la seva mirada, en les seves paraules i accions es traspuava el somriure de l'Esperit. ■

Notes miscel·lànies sobre el Seminari Conciliar de Barcelona

El primer inventari de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona

DANIEL GIL SOLÉS

Coordinador tècnic de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona

La Biblioteca Pública Episcopal del Seminari va néixer l'any 1772

La Biblioteca Pública Episcopal del Seminari va néixer l'any 1772 a partir del decret d'erecció de la mateixa emès pel llavors bisbe de Barcelona Josep Climent i Avinent, i que suma dues biblioteques ja existents: la pròpia del Seminari, i la dels jesuïtes de Betlem, creada l'any 1545.

Tres anys més tard, concretament el 25 de juny de 1775, Fèlix Amat de Palou rep el nomenament

reial com a primer bibliotecari de la nostra biblioteca. Amat Palou exerceix el càrrec durant deu anys, fins al 1785. I és durant aquest temps que inicia la tasca de redacció i confecció del que seria el primer inventari de la biblioteca amb la denominació moderna i que encara conserva: es tracta del manuscrit *Inventario de los libros, papeles y demas efectos pertenecientes a la Biblioteca Pública Episcopal de esta ciudad*

i que es conserva a l'Arxiu Diocesà de Barcelona.

Com és habitual a l'època, els ordenaments de biblioteques es fan en *Estantes*, als quals se'ls assigna una lletra per ordre alfabètic; i dins de que cadascun d'ells, en *Cajones*, als quals se'ls assigna un número. En total s'hi van registrar 14.006 volums. L'any 1976 Josep Maria Martí i Bonet va publicar-ne un estudi juntament amb la seva transcripció. ■

L'Advent és un temps d'espera vigilant i confiada. El Senyor és a prop. Ell sempre camina cap a nosaltres i ens convida a ser els seus companys de viatge

Esperar amb alegria

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Avui comencem el temps d'Advent i un nou any litúrgic. Durant aquestes gairebé quatre setmanes que precedeixen el Nadal, els cristians ens preparam interiorment per acollir amb fe i alegria la vinguda de Crist.

En aquest primer diumenge d'Advent, voldria compartir amb vosaltres una petita història que ens pot ajudar a comprendre el sentit d'aquest temps litúrgic.

Un propietari va contractar un home perquè cuidés el seu jardí. Un dia, aquell home va rebre una visita. El visitant li va preguntar si alguna vegada havia vist el propietari. El

jardiner li va respondre que mai no l'havia vist, només rebia el seu salari cada mes. El visitant va observar el jardí i, en veure que era tan bonic, li va dir: "Que bé que en tens cura!, és com si esperessis que el seu amo vingués demà." El jardiner va respondre amb senzillesa: "Tinc cura d'aquest jardí com si l'amo vingués avui mateix."

Aquesta història ens recorda que l'Advent és un temps d'espera vigilant i confiada. El Senyor és a prop. Ell sempre camina cap a nosaltres i ens convida a ser els seus companys de viatge. Deixem que s'acosti i ens transformi el cor. Deixem que ens ajudi a convertir el nostre món en un lloc més fratern i humà.

L'Advent és també un temps d'espera activa. És per això que l'Església, en la litúrgia d'aquests dies, ens posa com a exemple Joan Baptista. Fixem-nos en aquest home de Déu, en la seva manera austera de viure, en la seva sinceritat i en la valentia amb què denunciava les injustícies. Demanem que ens ensenyi a preparar els camins del Senyor (cf. Mt 3,3).

L'Advent és un temps fort de l'any litúrgic en què la nostra Mare Església ens convida a pregar amb més intensitat. Deixem que ens guiï

la Mare de Déu. Ella guardava en el seu cor tot allò que contemplava i ho meditava (cf. Lc 2,19). Ella esperava amb il·lusió la vinguda del seu fill. Durant aquestes setmanes, preguem amb els textos que ens proposa la litúrgia d'aquests dies. La Paraula de Déu, els prefacis i les pregàries de l'Eucaristia són llum que il·lumina la nostra vida i ens ajuda a acollir Crist en el nostre interior.

Aquest temps fort d'Advent que ens ajuda a preparar-nos interiorment per a la celebració del Misteri de Nadal pot ser el moment ideal per a una lectura reposada que ens permeti meditar i assaborir la recent encíclica del papa Francesc *Dilexit nos* ("Ens va estimar"), sobre l'amor humà i diví del cor de Jesucrist.

Benvolguts germans i germanes, l'Advent és una oportunitat única per preparar la celebració del naixement de Jesús. No la deixem escapar. El Senyor és sempre a prop i ve a nosaltres en cada esdeveniment de la nostra vida, en cada germà amb qui compartim la nostra existència. Cuidem el jardí del nostre cor i del nostre món "com si l'amo vingués avui mateix". Que Maria sigui l'estrella que ens guiï en el camí que porta a Nadal. ■

Fra Xabier Gómez, bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat

“EN MOMENTS DE CRISI, TORNEM A L'EVANGELI”

JOAN ANDREU PARRA

El dominic fra Xabier Gómez García (Azkoitia, 1970) torna a Catalunya sis anys després per posar-se al capdavant de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. En els tres anys que va ser prior del convent de Santa Caterina de Barcelona va deixar pòsit en forma d'amistats i simpatia que vam poder comprovar entre molts coneguts que el saludaven quan va participar el 7 de febrer passat en una taula rodona sobre les migracions a l'església de Santa Anna, de Barcelona. El traspàs de la seva responsabilitat anterior al Departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola i la preparació del seu aterratge a Sant Feliu han ocupat intensivament aquest període, raó per la qual el bisbe electe contesta per escrit el qüestionari del nostre setmanari.

Quines són les seves coordenades vitals i les persones que han marcat la seva trajectòria?

La meua trajectòria personal ha estat marcada per l'entorn familiar,

social i pastoral. He crescut amb el suport incondicional d'una família cohesionada, alegre i treballadora en el context del País Basc des dels anys 70 fins gairebé a l'actualitat. La història recent del País Basc amb les seves llums i ombres, algunes de molt violentes, m'ha vacunat contra l'amenaça del virus de voler imposar qualsevol tipus de pensament únic o d'única visió sobre la societat o la realitat, vingui d'on vingui, incloent també la vida de l'Església. Sempre m'han marcat les persones bones i entregades dins o fora de l'Església, la gent treballadora, creients o no creients, les persones creatives, les històries de superació, la gent que en lloc d'aixecar murs construeix ponts, com a la comunitat de Taizé, els místics i els artistes. Avui vull donar les gràcies a un referent en la teologia i un germà dominic que com jo també va ser capellà, el teòleg Gustavo Gutiérrez, amic dels pobres i de l'alegria de l'Evangelí.

Com el va agafar el nomenament el 18 de setembre passat?

El Sr. nunci em va trucar quan sortia d'una reunió en línia sobre l'Hospitalitat Atlàntica, un projecte en xarxa amb les diòcesis incloses en la ruta atlàntica. La proposta del nunci em va sorprendre doblement, pel contingut i pel lloc on el Sant Pare em proposava d'anar. Una invitació a deixar l'Atlàntic i venir al Mediterrani. Minuts després vaig haver d'acompanyar un frare, el nostre rector, a l'hospital on va estar ingressat fins a morir uns dies després. En aquest context, entre moltes estones d'oració, al costat del llit del germà malalt i entre viatges, com per exemple a la diòcesi d'Astorga per parlar sobre la Taula del Món Rural, es va forjar una resposta que no em va resultar gens fàcil. Encara sento el vertigen.

Què va fer en els tres anys que va ser a Catalunya i quin record en conserva?

Senzillament sortir del convent i anar a l'encontre de la cultura i de l'Església de Barcelona. Vaig buscar l'amistat i la connexió amb la cultu-

Fra Xabier és guipuscoà fill d'Azkoitia i té 54 anys.

ra quan vaig anar a aprendre català (i vull continuar aprenent-ne) i el contacte amb l'Església local a través de les reunions amb els sacerdots de l'arxiprestat i amb la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). Això em facilità la resta: la col·laboració a Santa Maria del Mar, el meu petit servei a Montserrat i altres aventures pastorals. Vaig buscar l'amistat amb els empobrits, les parròquies, els artistes i alguns centres d'art de Barcelona i de Vic. Vaig intentar ser amic, això és tot. Ja se sap que qui fa un amic basc, el fa per a tota la vida. Conservo molts bons records, n'estic agraït.

Vostè pertany als dominics des del 2003, on es va incorporar després de nou anys de prevere diocesà a Sant Sebastià. Per què decideix emprendre aquest camí amb 33 anys?

Em considero espiritualment un cercador. Vaig venir a l'Orde per viure un ministeri presbiteral amb horitzons més enllà de la parròquia. En un context de fraternitat, de missió compartida, de contemplar i oferir allò contemplat. Així ha estat, mai no vaig deixar de treballar en parròquies però al mateix temps he servit en col·legis, en l'àmbit de justícia i pau o dels drets humans, les migracions, en l'acompanyament a famílies, en el diàleg fe i cultura i amb artistes.

De quina manera marcarà aquest carisma el seu servei a la diòcesi? Els models de governança de la vida religiosa l'inspiren?

El carisma dominicà va néixer “per a la predicació de la Paraula de Déu i la salvació de les ànimes”. També pel que fa al govern recordem el que diu el Dret Canònic que “la llei suprema de l'Església és la salvació de les ànimes” (Cànon 1752). Cercar aquest bé integral és el primer de tot. En dominicà això passa per una governança sinodal de les nostres comunitats des de fa més de 800 anys. Aquest carisma prioritza la passió per anunciar Jesucrist, l'alegria de l'Evangeli i l'Evangeli de la vida. Tot sentint els signes dels temps, incorporant la missió compartida, la cura de la vida espiritual, el treball en xarxa i per projectes, la integració de carismes. Es tracta de l'estima per la cura i salvació integral de les persones, la cura de la vocació de cadascú al servei de la resta, del valor del petit, el llevat en la pasta iniciant processos, apostant per un laïcat ben format, treballant al costat de dones en llocs de lideratge, conreant la cultura vocacional i sempre des de l'amistat amb Déu, amb els pobres, les víctimes de tota mena de violències i els ferits de la vida.

A la roda de premsa on es va fer públic el seu nomenament porta-

“La història recent del País Basc amb les seves llums i ombres, algunes de molt violentes, m'ha vacunat contra l'amenaça del virus de voler imposar qualsevol tipus de pensament únic”

“Sempre m'han marcat les persones bones i entregades dins o fora de l'Església”

“Hem de deixar de parlar dels migrants i parlar més amb les persones migrades”

Era Xabier, amb el rosari a la mà, en fer-se públic el seu nomenament com a bisbe de Sant Feliu.

Agustí Godinach

© Vatican Media

El papa Francesc, interessat per l'exhortació pastoral "Comunitats acollidores i missioneres" de la Conferència Episcopal Espanyola, va rebre el 14 de novembre passat fra Xavier Gómez, exdirector del Departament de Migracions de la CEE, i l'arquebisbe de Madrid, el cardenal José Cobo.

va un Rosari a la mà. Què li aporta aquesta devoció del Rosari?

El Rosari és oració, meditació, és un "compendi de l'Evangelí", una oració cristològica i mariana al mateix temps, és oració dels senzills. A mi em porta a la proximitat amb Déu i la intercessió pel seu Poble, m'aporta serenitat i procuro que m'acosti a conrear els mateixos sentiments i mirades del Crist i de Maria. Als dominics ens deien "els frares de Maria", me'n reconec.

CONTEXT SOCIAL, MIGRACIONS I ESSLÉSIA UNIVERSAL

Vostè ha alertat que el discurs d'odi ambiental vers el migrant s'està escolant també a l'Església. En quines accions concretes ho observa? Quin seria l'antídot?

S'observa en les converses de la gent. L'antídot és deixar de parlar dels migrants i parlar més amb les persones migrades. Conversió personal i pastoral en comunitats acollidores, inclusives i missioneres. Incidir socialment per evitar els guetos i viure una reciprocitat dotada d'eines per a la convivència en la diversitat on tots ens centrem a buscar el bé comú. Tots som corresponsables del model de societat i ciutadania que tenim i de la que volem tenir. Plena ciutadania per a tots. I una mica més d'educació i intel·ligència, si us plau, altura de mires.

El bisbe de Girona, fra Octavi, ens deia que a l'Església s'estava

HK INVEST

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)
- Administració de finques
- Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)
- Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

contagiant el virus social de la polarització. Quin és el seu diagnòstic?

Penso igual, hi ha un perill en la polarització que, en el fons, com diu el papa Francesc, és autoreferencialitat, i també em preocupa la ideologització del fet religiós o aquestes paraules de context bèl·lic que anem utilitzant perillosament per a tot, per exemple: “combatre”, “cancel·lar” o “presentar batalla”, el mateix per gestionar una pandèmia que per a la gestió de la realitat política, social, esportiva o cultural. Qüestiono aquesta tendència tan poc integradora i conscient dels seus propis límits, que no recorda que la veritat mai no està en possessió total de ningú. La pretesa superioritat moral dels uns davant dels altres o la crisi de la veritat no ens farà ni més lliures, ni més civilitzats. D'altra banda, algunes ideologies polítiques contràries als millors valors de les religions o de l'humanisme poden estar colonitzant-les, a la llarga les buiden de sentit; en el costat catòlic això exigeix un discerniment constant. Per a un catòlic, és l'Evangeli i l'ensenyament de l'Església el criteri per discernir com situar-se en la política, la cultura, la família, i no a l'inrevés. No necessitem domesticar, sinó viure l'Evangeli de Jesucrist.

Què diria als que tendeixen a “fortificar” l'Església enfront d'un món que es percep com a hostil a la fe?

Que en moments de crisi el que ha salvat i fet evolucionar l'Església és simplement la santedat, tornar a l'Evangeli, a l'amor al proïsme, la fraternitat, les benaurances, les obres de misericòrdia, la cultura de la vida, la civilització de l'amor, que avui pot ser una cosa contracultural però apassionant. La santedat no és perfecció, sinó deixar-se guanyar per l'amor i triar a qui et lliures per amor i en gratuïtat. La vida espiritual i sacramental ens capacita per a tot això, la comunió és harmonia en la diversitat. Tots hi cabem.

El dominic Jean-Paul Vesco, bisbe d'Alger i un dels 21 nous cardenals creats pel Papa, ha reivindicat a la Tribuna Joan Carrera la necessitat de canvis en l'Església en aspectes com la forma de govern o el paper que hi ocupen les dones. Quin és el seu posicionament?

El mateix que el del papa Francesc, no es tracta de repartiment de

El dominic és confrare de la Mare de Déu de Montserrat de fa sis anys i va impartir exercicis a la comunitat benedictina. A la foto, durant la Trobada del Clergat a Montserrat, el 30 d'octubre.

poder. Això desenfoca la perspectiva. Es tracta de reconèixer i promoure l'enorme aportació de les dones a la vida de l'Església, escoltar-les més, compartir bones pràctiques i propiciar la seva incorporació en espais de lideratge dins l'Església. En la Conferència Episcopal Espanyola la meua cap era una dona laica i n'he après molt. D'altra banda, toca secundar les reformes de forma i fons, la conversió pastoral també afecta les estructures de govern. El document final del Sínode sobre la Sinodalitat ha posat en marxa un procés de conversió personal i pastoral imparabile, espero. Certament, hem de redescobrir la dimensió sacramental de l'Església, aquesta és la seva originalitat i aportació per no deixar-se domesticar.

Vostè té formació específica en Orientació i Mediació Familiar i Mediació Social Intercultural. L'Església podria contribuir a desinflamar aquesta polarització social?

Sí, crec que ho estem intentant, però a vegades se'ns silencia. La gran fortalesa per a aquesta aportació rau en els laics ben formats en l'Ensenyament Social de l'Església; ells estan presents en tots els àmbits socials, polítics, culturals, familiars, eclesials. A l'Església cadascú ha de fer el que li toca, sigui laic, consagrat, diaca, prevere o bisbe, sense confusió... Al Poble de Déu hi ha milers i milers de laics que viuen la seva fe en tots els ambients, de manera plural i legítimament diversa. Cada persona pot ser factor de cohesió o de ruptura, de comunió o de disrupció, d'hostilitat o d'hospitalitat. Una mirada sistèmica contribueix a analitzar i a proposar petits canvis que porten grans canvis.

Una de les seves facetes és l'art, la cultura i la fe en diàleg. Quines són les seves conviccions en aquest àmbit?

L'art és manifestació de l'esperit

humà, per això connecta amb l'Esperit del Creador. El meu paísà Chillida deia que l'únic artista veritable és Déu, que va crear del no-res. Els artistes creen a partir de realitats, ho fan amb una genialitat i una capacitat de provocar bellesa, sentiment, pensament... és commovedor. L'Església ha acollit i promogut les arts, però des del segle XX es viu una distància i una desconfiança recíproca que ens fa perdre a tots. No obstant això, necessitem l'art, perquè educa per a una mirada contemplativa, gratuïta, tan necessària. Em remeto al que va dir el papa Francesc als artistes a Venècia: l'art està cridat a ser una ciutat que "desobeeix el règim de violència i discriminació per crear formes de pertinença humana capaces de reconèixer, incloure, protegir i abraçar tothom". Artistes, espero trobar-vos a Sant Feliu.

LA DIÒCESI DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

El seu lema episcopal és "Humilitas". Com entén i exerceix vostè el poder?

Com a servei i capacitat d'aprenentatge. Com alguna cosa que madura en l'experiència, l'escolta, les decisions, els errors i, per descomptat, en la vida espiritual. Soc conscient dels meus límits, aprecio la saviesa que atorga l'experiència i visc obert als consells dels altres i al sentit de l'humor que a vegades oblidem i això no es fa bé. L'autoritat ha de ser un servei de comunió i integració en l'horitzó del bé comú i la cura de les persones que són el tresor de la comunitat diocesana.

Vostè ha decidit no tenir escut episcopal. El 30 de novembre, serà un dia de gaire pompa?

Hi ha la Comissió que prepara el relleu. L'estem preparant com un dia de festa diocesana, de visibilitzar la corresponsabilitat i vitalitat que la diòcesi viu. D'expressar-ho amb senzillesa i alegria, perquè és un moment important. No és un dia centrat en la persona del bisbe, sinó per celebrar la catolicitat de l'Església de la qual forma part el nou bisbe ordenat i el seu inici de ministeri. Celebrarem junts com a Poble de Déu, cridat a viure l'essencial de la fe, la construcció i l'anunci del Regne de Déu en comunió, arrelats en la cultura del país, oberts a d'altres cultures, amb els altres, els nostres veïns

i conciutadans. M'estic deixant conduir en tot allò relacionat amb aquest dia. És una feïnada enorme que no em canso d'agrair.

La consciència de diòcesi (només té vint anys de vida) és un dels reptes que ens deia el bisbe Cortés. Com creu que es pot avançar?

Aprofito per agrair i reconèixer el lliurament pastoral del bisbe Agustí amb el qual, a l'Església de Sant Feliu de Llobregat, sempre estarem en deute. Gràcies, Agustí. Es fa camí caminant, obrint la ment i el cor, tenint cura de la proximitat a Déu, proximitat entre tots els que conformem el Poble de Déu que peregrina a Sant Feliu de Llobregat, i proximitat als pobres i ferits de la vida. Proximitat, compassió i tendresa.

El seu predecessor ha estat un gran defensor de la corresponsabilitat dels laics. Quines idees té davant la manca i envelliment de sacerdots i voldria aplicar?

No vinc amb plans preestablerts. Continuarem desenvolupant més la corresponsabilitat dels laics i acompanyant-los en la seva formació i vocació. Després tocarà imaginar, explorar processos, però abans de res, escoltar, conèixer, acompanyar i animar l'esperança. També penso en la clau de la cultura vocacional: com facilitar que cadascú descobreixi la seva vocació i facilitar que pugui viure-la oferint la seva millor versió? Tinc més preguntes que respostes.

Vostè ha estat el director del departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola i, de fet, va aprendre català al costat de molts d'ells. Els migrants seran un dels seus accents a la diòcesi? Quins altres accents vol posar?

Espero continuar sent jo mateix, com tant m'han repetit els meus amics de tota mena. L'accent el posarà l'Esperit de Déu si sabem escoltar-lo junts i escoltar-nos, discernir junts, treballar plegats en el que pugui portar esperança a la nostra Església i el nostre país. Aquesta esperança passa per l'amistat amb els pobres, per comunitats acollidores i missioneres, per no tenir por de la creativitat, treballar per garantir un futur digne a totes les persones i famílies i per la solidaritat cap a les següents generacions. Ells i elles són el futur. Un futur on espero que el Déu de Jesús continuï estant molt present, molt viu. ■

"Tots som corresponsables del model de societat i ciutadania que tenim i de la que volem tenir"

"La comunió és harmonia en la diversitat. Tots hi cabem"

"S'ha de reconèixer i promoure l'enorme aportació de les dones a la vida de l'Església, escoltar-les més, compartir bones pràctiques i propiciar la seva incorporació en espais de lideratge"

"Entenc el poder com a servei i capacitat d'aprenentatge"

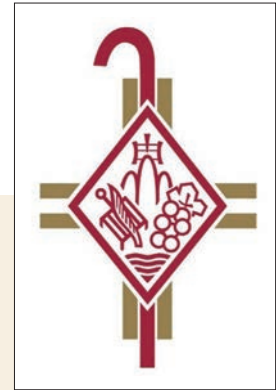
"Per continuar avançant en la consciència de diòcesi cal proximitat, compassió i tendresa"

Camí fet per la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

MONS. AGUSTÍ CORTÉS SORIANO

Administrador apostòlic de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Just complint-se els vint anys de vida de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, es produeix el relleu en la seva seu episcopal. En alguns, aquest fet, suscita la pregunta sobre el “balanç” d’aquest temps transcorregut i les perspectives que es poden obrir davant el futur.

Aquestes preguntes, que són lògiques i necessàries en qualsevol empresa o projecte humà, han de ser matisades en el cas d’una comunitat cristiana, els valors o els contravalors de la qual no es poden calcular o mesurar i, menys encara, elaborar sobre ells una prospectiva per al futur. Quin “compte de resultats” llança la vida d’una comunitat cristiana i quina “prospectiva” es pot planificar per al futur? Només Déu ho sap.

Una primera i fàcil resposta a la qüestió del balanç, consistiria a dir que avui la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat disposa dels instruments i recursos personals, organitzatius i materials suficients per poder

funcionar com a tal Església particular. A partir d’una realitat mínima essencial, s’han anat creant en la mesura en què la mateixa vida eclesial ho ha exigint. A això podem afegir una abundant llista d’obres i accions realitzades, celebracions, institucions creades, estadístiques sobre sagraments, nombre de fidels col·laboradors, iniciatives socials, etc. Són dades que apareixen en les successives memòries informatives, que venen publicant-s’hi per informar i complir amb l’obligació de transparència. I, si incorporem les mancances i necessitats que tenim, com apareixen en els informes per a les visites *ad limina*, obtindríem un balanç més complet.

Seria un bon balanç de la història de la nostra diòcesi? Podríem així concloure que la nostra història diocesana ofereix un balanç positiu o negatiu?

La diòcesi és, essencialment, com a Església de Crist, una realitat de l’Esperit. És una porció del Poble de Déu constituït per la comunió d’amor amb Déu i amb els germans. És, per tant, una realitat social i comunitària que viu, actua i camina, sostinguda i alimentada per l’Esperit de Déu: Ell és la seva essència, la seva ànima, la saba de la seva vida. Això vol dir que l’Església diocesana no és només una estructura, ni una societat productiva de resultats, sinó que, abans de res, és la vida mateixa d’un conjunt de persones humanes “marcades per l’Esperit” (com diria el llibre de l’Apocalipsi).

Però la diòcesi, alhora que és vida

íntima de comunió compartida, és també una realitat visible, perquè viu i s’expressa en signes visibles, verificables.

La pregunta, per tant, més adequada seria, en aquesta breu història de la diòcesi: en quina mesura es poden constatar signes de vida realment eclesials, fets fruit de la comunió d’amor en l’Esperit? I, a més, si parlem de balanç, hauríem d’afegir realitats contràries a esta comunió d’amor: en quina mesura hem de reconèixer negligències, conflictes, pecats...? La pregunta és més correcta, encara que més arriscada i complexa. Tant els signes positius com les deficiències han de ser discernits amb ulls del mateix Esperit.

Encara que la resposta és un poc agosarada, avui podem dir que a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat es poden constatar signes de fe, d’esperança i de caritat, no sols en fidels individualment considerats, sinó en realitats comunitàries concretes. De fet, els recursos i instruments que hem esmentat s’han aconseguit gràcies a esforços i el bon fer de persones concretes. En aquest sentit, hem de donar moltes gràcies als qui han entregat amb generositat els seus coneixements i els seus carismes en la construcció de la diòcesi. Podria fer-se una llarga i valuosa llista de col·laboradors, així com un relat dels moments en

què aquesta col·laboració ha estat més intensa i visible.

D'altra banda, en la nostra curta història hi ha hagut moments en què hem compartit experiències de comunió, l'alegria de creure i esperar, el goig de compartir el resultat d'una bona acció que reconeixem com inspirada per l'Esperit... Unes vivències que majoritàriament han tingut el seu lloc en celebracions litúrgiques com els inicis, fa vint anys, la proclamació del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat, l'Any Sant de la Reconciliació, les Misses Crismals, la celebració a la Sagrada Família de Barcelona de l'Eucaristia conclouent la fase diocesana del Sínode, la inauguració i benedicció de la Casa de l'Església, les ordenacions diaconals i sacerdotals, la celebració dels 500 anys de la parròquia de Sant Llorenç, avui la nostra catedral... i molts altres moments que aquí no podem enumerar. Són moments que es poden apreciar com "de l'Esperit" i, per tant, formar part de l'haver del balanç.

Els moments difícils o tristos viscuts en comú, de vegades ocasionats per les nostres deficiències, també formen part de la nostra història, quan la comunió d'amor permet de compartir el sofriment i les dificultats. Hi és la manca de vocacions i la gran necessitat d'un laïcat format i actiu (a l'interior i a l'exterior de la mateixa Església), la urgència d'una evangelització explícita.

D'altra banda, si la pobresa evangèlica és un valor de l'Església, podem dir que la nostra Església avui és pobra? Llavors la resposta és una mica més complicada. Què significa "una Església pobra"? Seria un bon "haver" de la nostra Església diocesana si poguéssim dir que avui és una Església pobra, és a dir, que no es gloria en els seus assoliments i dons, que no busca evangelitzar des de l'eficàcia de l'impacte social, sinó que assumeix les seves limitacions materials, se sent pròxima als pobres als qui serveix, i viu amb senzillesa únicament de l'amor rebut de Crist en la Paraula, en els sagraments, en l'oració, en l'amor compartit amb els germans.

La mirada enrere amb ulls de l'Esperit sempre va acompanyada per dos germanes inseparables: la

Aguüstí Codinach

La diòcesi és,
essencialment, com
a Església de Crist,
una realitat de
l'Esperit

humilitat, que permet reconèixer els errors sense caure en complexos, i l'esperança, que mai va deixar de despertar "sognis de l'Esperit" en el passat (el que es podria haver fet) i en el present (el que resta per fer). Però des del convenciment que els vint anys de vida de la nostra diòcesi formen part de la Història de la Salvació, el futur continuarà estant obert i disponible per a les mans de Déu. ■

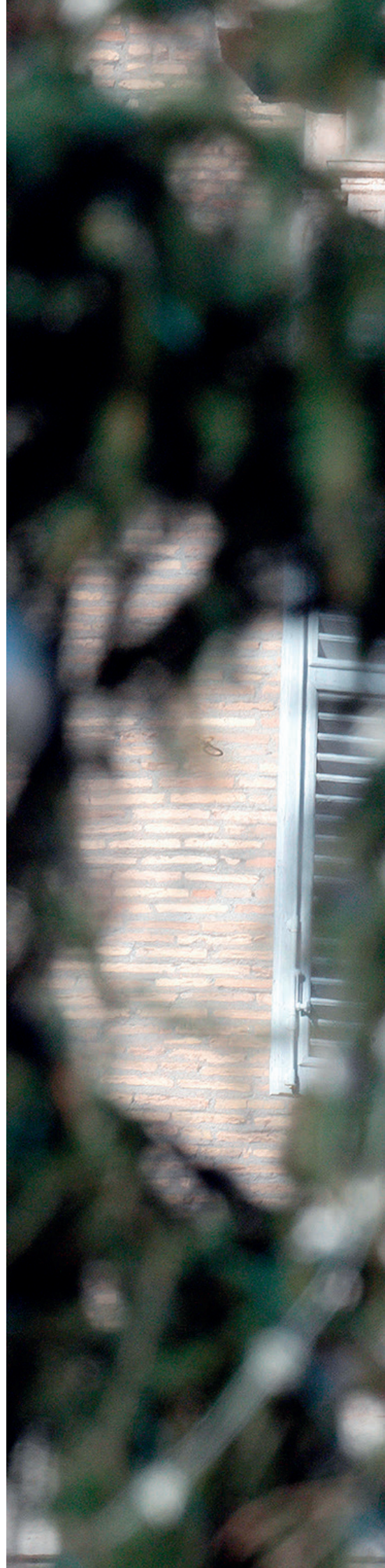
Hem de donar
moltes gràcies als
qui han entregat
amb generositat els
seus coneixements
i els seus carismes en
la construcció
de la diòcesi

V

© Vatican Media

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana el **Vaticà** viu l'**Advent** en clau jubilar, el jesuïta **Joan Morera** parla sobre l'últim congrés de la xarxa **Església i Pau**, i el **Papa** concedeix el títol de **basílica menor** a l'església de **Sant Esteve d'Olot**

El papa Francesc, durant el res de l'Àngelus de l'Advent passat.

El Vaticà avança alguns dels plats forts del 2025

Un Advent per esperar un Jubileu

ÁNGELES CONDE

Ciutat del Vaticà

Amb la perspectiva del Jubileu a l'horitzó, les properes festivitats nadalenques estaran marcades per aquest gran esdeveniment eclesial.

Cal apuntar que, des de fa dos anys, el Dicasteri per a l'Evangelització ha proposat diferents formes per preparar el Jubileu del 2025. L'any 2023 va animar a reflexionar sobre els documents principals del Concili Vaticà II. El 2024, els fidels hem estat convidats a participar en l'any de la pregària "per recuperar el desig d'estar a la presència del Senyor, d'escoltar-lo i adorar-lo", tal com escrivia el papa Francesc en una carta adreçada a l'encarregat de la preparació del Jubileu, monsenyor Rino Fisichella.

Durant aquests dies previs a l'obertura de la Porta Santa de la basílica de Sant Pere, el 24 de desembre, el Vaticà ha estat avançant alguns dels plats forts d'entre els més de 30 esdeveniments jubilaris ja en programa. Per exemple, la canonització de dos beats que poden considerar-se una mena de patrons oficiosos de la joventut: Carlo Acutis i Pier Giorgio Frassati. El papa Francesc ho va anunciar durant l'audiència general dels dimecres. El primer serà canonitzat durant el Jubileu dels Nens i Adolescents a finals d'abril i el segon serà canonitzat durant el Jubileu dels Joves a principis d'agost.

Una altra d'aquestes grans iniciatives ja presentades és la que han anomenat "la bessona digital de la basílica de Sant Pere", un projecte que el Vaticà ha fet en col·laboració amb l'empresa tecnològica Microsoft. Es tracta d'una recreació en 3D ultraprecisa de la basílica perquè els pelegrins puguin contemplar el majestuós edifici fins i tot en aquells punts on no arriba l'ull humà. Per això, s'han servit de més de 400.000 fotografies amb

les quals han dut a terme un mapejat al mil·límetre. D'aquesta forma, el projecte pretén fer participants del Jubileu qualsevol que tingui un ordinador al seu abast i potser no pugui desplaçar-se fins a la Ciutat Eterna. "Durant segles, l'Església ha adaptat el seu missatge al llenguatge de cada època i ara, amb la tecnologia, estem obrint les portes de Sant Pere més que mai", explicava durant la presentació del projecte al Vaticà el cardenal Mario

Celebració de Nadal de l'any passat al Vaticà.

MAURO GAMBETTI

“Durant segles, l'Església ha adaptat el seu missatge al llenguatge de cada època i ara, amb la tecnologia, estem obrint les portes de Sant Pere més que mai”

Gambetti, arxipreste de la basílica de Sant Pere. Es podrà gaudir d'aquesta experiència virtual única a partir de l'1 de desembre, precisament el primer diumenge d'Advent.

El d'enguany serà un Advent per preparar, com sempre, el naixement del Nen Déu i per preparar, com cada 25 anys, aquest Jubileu. Com a part d'aquesta preparació, l'organització del Jubileu ha proposat dos esdeveniments culturals nous de rellevància. Primer la mostra internacional "100 presepi in Vaticano" que aplega els pessebres fets per artistes d'arreu del món. El Dicasteri per a l'Evangelització organitza a la plaça de Sant Pere, sota la columnata, aquesta exposició que cada any visiten centenars de milers de persones. "El Jubileu és cultura" és l'epígraf sota el qual s'han organitzat ja exposicions importants a Roma, com aquella que va portar tres obres magistrals del Greco que mai no havien abandonat Espanya i que es van exposar a l'església de Santa Agnès, a la romana piazza Navona.

Una altra de les obres mestres que protagonitzaran les properes setmanes és *La crucifixió blanca*, de Marc Chagall. És el quadre favorit del papa Francesc, segons ell mateix ha explicat, i està exposat de forma permanent a l'Arts Institute of Chicago. La institució l'ha deixat al Vaticà amb motiu del Jubileu fins al proper 27 de gener del 2025 i quedarà exposat en un museu cèntric de Roma. El quadre va ser pintat per Chagall, jueu, el 1938 i prefigura el drama de l'Holocaust.

El dia 7 de desembre tindrà lloc la tradicional cerimònia de l'encesa del pessebre i l'arbre de la plaça de Sant Pere que s'hi estaran fins al 12 de gener, festa del Baptisme del Senyor.

Enguany també portarà una novetat, en concret per a la cúria i el Papa, en forma de nou predicador de la Casa Pontifícia. Es tracta del caputxí Roberto Pasolini, que dirigirà la predicació d'Advent. El nou predicador de la Casa Pontifícia substitueix, després de 44 anys, el cardenal Raniero Cantalamessa. ■

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Faci's la vostra voluntat

Unes paraules que tots nosaltres repetim diàriament, i fins i tot diferents cops al dia, cada vegada que resem amb el Parnostre. Som veritablement conscients del seu significat? Una pregunta que cadascú ha de respondre per si mateix.

Què és la voluntat? Al diccionari, podem trobar una primera definició en la qual se'n diu: "Facultat de decidir i ordenar la pròpia conducta." Entre altres tantes definicions, però, vaig trobar-ne una que em va cridar l'atenció especialment: "Ganes o desitjos de fer alguna cosa." I ens podem preguntar, llavors, quin és el desig de Déu?

Adonem-nos que quan al Parnostre diem a Déu: "Faci's la vostra voluntat", li estem dient, en realitat: "Senyor, que es faci el que tu desitges."

I què és que Déu desitja? El mateix Catecisme de l'Església catòlica ens ho manifesta esmentant 1Tm 2,3-4: "Que totes les persones se salvin i arribin al coneixement ple de la veritat."

Això sí, per poder arribar al coneixement ple de la veritat cal, primer, conèixer Jesucrist; i per conèixer-lo plenament és imprescindible fer experiència i adherir-nos-hi, deixant-nos transformar, per l'Esperit Sant, per configurar-nos amb Crist. Amb la qual cosa assolirem la salvació o, si ho preferim, la felicitat plena.

Tot això requereix un esforç per part nostra. És per això que en més d'una ocasió preguem dient "faci's la vostra voluntat, però mentre s'adapti a la meua", perquè acollir, assumir i dur a terme el desig de Déu és exigent.

Acabant aquest any dedicat a la pregària, en preparació al Jubileu del 2025, considero important que, cada vegada que preguem amb aquestes paraules ens preguntem: veritablement, Senyor, estic acollint la vostra voluntat?

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

© Vatican Media

Conclusions principals del congrés internacional de moviments cristians noviolents de la xarxa Església i Pau

Conspirant per un futur sense armes

L'edició del congrés d'enguany ha estat la que més persones ha congregat, 136 inscrits, d'una vintena de països, especialment ubicats a Europa.

JOAN MORERA PERICH SJ

Brusselles

Què podem fer si les guerres continuen desencadenant atrocitats i els polítics no tenen la intenció d'aturar-les, sinó més aviat de seguir alimentant-les? Aquesta és la gran pregunta que molta gent es fa, en els temps que corren, quan malgrat les manifestacions en tantes ciutats, els polítics continuen enviant pressupostos no

Les armes i els
exèrcits són les
úniques dues fonts
que mantenen les
guerres actives

acordats per a armes (sobta que des del pressupost de 1.500 milions d'euros que la UE manejava per a recerca militar el 2013, actualment tinguem 8.000 milions d'euros previstos), i els bancs continuen invertint els nostres diners en empreses militars. Les aparents democràcies en alguns àmbits s'han anat convertint en *necropolítica* i *necroeconomia*.

També nosaltres ens fèiem la mateixa pregunta, participants del congrés internacional de moviments cristians noviolents de la xarxa Church and Peace (Església i Pau), que els dies 23-27 d'octubre va aplegar a Brusselles una enorme diversitat d'esglésies cristianes i credos diversos per conjurar estratègies de pau i noviolència, compartint experiències sobre el terreny, el desenvolupament dels projectes actuals i enfortint lligams de suport entre tots. Sota el lema "Resistint la guerra avui. Preparant alternatives de noviolència col·lectiva", l'esdeveniment tenia com a clau un suggeridor passatge: "És que

l'espasa ha de devorar sense parar? Que no saps que el final és amargant?" (2Sa 2,26).

És molt complicat resumir en poques frases la vibració d'aquells dies. Una denúncia clara era que les armes i els exèrcits (és a dir, les persones enviades a combatre) són les úniques dues fonts que mantenen les guerres actives. Un altre consens era que s'han militaritzat deliberadament les societats a través d'agents com l'OTAN, mitjans de comunicació —que prioritzen les accions militars i les consideren heroiques, obviant les noviolentes—, i decisions polítiques diverses: quan les societats es preparen per a la guerra, en arribar el conflicte la resposta només saben executar-la militarment i la guerra arribarà, perquè ja són incapaçs de diàleg o de noviolència. El discurs militar s'ha dibuixat com a heroic, i s'ha desprestigiats el pacífic com a ingenu. S'ha exigit als estats contribuir a l'OTAN amb un 2% del PIB. La cultura de la violència s'ha recreat

amb espectacles als televisors i als videojocs, entrenant-nos els sentits. Això condueix al fet que per qualsevol minúcia que ens diferenciï esclati més violència, perquè sols hem après de l'acció-reacció, i no recordem com es feia per dialogar, o per desobeir les injustícies amb fermesa.

Però a Brussel·les ens vam reunir per sembrar llavors i per compartir els "jardins" que ja existeixen, discrets, en diferents racons i països. Perquè a Catalunya per exemple la xarxa "Aturem les guerres" segueix manifestant-se setmanalment davant de governs locals d'un bon nombre de ciutats, empenyent les administracions a fer passos endavant, exigint la fi de les guerres i no donar ni un cèntim a les armes. També l'associació Faz3a continua protegint i acompanyant palestins a Cisjordània amb les tècniques noviolentes de defensa sense armes. El Nash Dom bielorus continua protegint objectors de consciència i acollint els qui resisteixen la guerra vinguin d'on vinguin. La Non-violent Peaceforce francesa continua entrenant poblacions i aplicant mètodes de resistència civil noviolenta per protegir i actuar en conflictes armats. El RAND de Croàcia continua entrenant en la noviolència i la resolució de conflictes equips interreligiosos, preparant altres respostes als conflictes. El Consell Quaker per a Afers Europeus persisteix en l'organització freqüent de "Diàlegs per a la transformació", intentant que els polítics creguin en la noviolència generant contextos per escoltar-se des del respecte. La Comissió de Conferències de Bisbes a la UE continua fent pressió davant les taules de candidats a comissaris de la UE per comunicar-los la necessitat de pau, de no caure en les lògiques de la guerra. La Comissió d'Esglésies per a Migrants a Europa continua incidint en els espais europeus per humanitzar la regulació de les lleis migratòries. El papa Francesc continua cada diumenge, des del discurs de l'Àngelus, clamant contra la guerra amb contundència. Sant'Egidio manté el seu treball per la pau amb pregàries per tot el món i implicació en tants països en conflicte com han estat República Democràtica del Congo, Moçambic, el Camerun, Nigèria... amb el risc de ser atacats cada nit. El grup "Plantilla de la UE per la pau", treballadors de les institucions europees, es continuaran reunint cada 15 dies en silenci, davant les atrocitats de les guerres. Les "Friday Prayers" ortodoxes

dels divendres continuaran generant comunió cap a la pau, i l'Institut Catòlic per la Noviolència, recentment inaugurat per Pax Christi, emprendre accions i construirà xarxes per enfortir les iniciatives de pau des de la pròpia fe. A Itàlia, diferents grups de persones continuen reunint-se a les places setmanalment des de fa més de 140 setmanes, amb el micro obert parlant contra les guerres, mostrant banderes, deixant escrits per la pau... generant opinió pública. El cardenal Zuppi prossegueix els seus esforços vers el diàleg, després de visitar Ucraïna i Rússia en nom de la Santa Seu, preparant el terreny per poder establir diàlegs de pau. Els estudiants continuen manifestant-se contra les guerres a les universitats, desobeint repressió per demanar la pau...

I tu? I jo? Què et mou a fer, l'Esperit, per poder gaudir d'un futur sense armes, d'un futur de pau? ■

A Catalunya la xarxa "Aturem les guerres" continua manifestant-se setmanalment davant de governs locals d'un bon nombre de ciutats, exigint la fi de les guerres i no donar ni un cèntim a les armes

OSMOTIC

by CORSA

ARA
DESCOMPTA
400€

L'únic depurador per osmosi que no malgasta aigua.

Instal·la un **OSMOTIC** i oblida't de comprar aigua envasada.

+info

T. 900 208 208
info@corsa.es

Sardenya, 397-399
08025 Barcelona

CORSA

SIEMPRE VIENDO EL VASO LLENO

Es reconeix el temple com a focus espiritual rellevant per al conjunt de la comarca

El papa Francesc concedeix el títol de basílica menor a Sant Esteve d'Olot

Bisbat de Girona

Façana de l'església de Sant Esteve.

REDACCIÓ

OCTAVI VILÀ

“A partir d’ara la parròquia de Sant Esteve, juntament amb les altres tres basíliques que tenim a la diòcesi de Girona, passa a ser centre de referència”

El dijous, 21 de novembre, el bisbe de Girona, fra Octavi Vilà, va fer pública la concessió del títol de basílica menor per a l'església de Sant Esteve d'Olot per part del papa Francesc. Així ho va comunicar el Dicasteri per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments de la Santa Seu amb un decret signat a Roma el 25 de setembre passat.

Aquesta concessió reconeix el temple com a focus espiritual per a les parròquies de la comarca i en destaca el seu perfil arquitectònic i la qualitat del fons artístic que conserva i exposa. Segons disposa la carta del Dicasteri adjunta al decret, amb aquest reconeixement, l'església de Sant Esteve vetllarà per “intensificar i promoure, a través d’una especial atenció litúrgica i pastoral, el seu vincle amb l’Església de Roma i amb el Papa”.

“És un reconeixement de molts d’aquesta parròquia, tant els artístics com els pastorals, i és un procés que conclou avui però que inicia un altre camí, perquè a partir d’ara la parròquia de Sant Esteve, juntament amb les tres basíliques més que tenim a la diòcesi de Girona, passa a ser centre de referència”, va manifestar Octavi Vilà, en la seva valoració pública de la designació.

Així doncs, l'església de Sant Esteve se suma, amb aquest títol, a les altres tres basíliques que ja hi ha a la diòcesi, que són la catedral (concessió del títol, any 1900), l'església de Castelló d'Empúries (concessió del títol, any 2006) i l'església de Sant Feliu de Girona (concessió del títol, any 2011).

El reconeixement arriba després d’uns quants anys d’haver-se’n iniciat els tràmits. Va ser a finals del 2020 quan el bisbe Francesc Pardo va fer arribar la sol·licitud a la Santa Seu, sota l’impuls de la parròquia i la col·laboració de l’Associació d’Amics de Sant Esteve i del santuari del Tura.

El procés va quedar aturat per la mort del bisbe i s’ha desencallat recentment amb el nomenament de fra Octavi Vilà com a nou bisbe de la diòcesi. Va ser, precisament, ell mateix, qui va anunciar a Olot la represa dels tràmits, durant l’homilia de la missa de benedicció de la imatge de sant Esteve de la façana, el 13 de juliol passat: “Avui, Esteve, el primer màrtir, torna en aquesta església, que esperem que ben aviat sigui basílica, ara que hem reprès la petició a la Santa Seu perquè així sigui.”

Més endavant, en una data encara per determinar, tindrà lloc la celebració solemne d’acció de gràcies per la concessió d’aquest títol. ■

VIC

Setmana de Cinema Espiritual

Un any més ha tingut lloc la setmana de Cinema Espiritual al bisbat de Vic. Entre l'11 i el 22 de novembre, 2.500 alumnes de 9 centres escolars van assistir al seu cinema local per tal de visualitzar pel·lícules amb contingut espiritual i de valors. Aquesta proposta té com a objectius convidar els infants i joves a obrir la mirada a la dimensió espiritual, promoure el diàleg i l'esperit crític, i fomentar la sensibilitat i el creixement en valors.

TORTOSA

Romeria de la Terra Alta a Montserrat

Els dies 15, 16 i 17 de novembre va tenir lloc la 51ena Romeria a Montserrat de les dotze parròquies de l'arxiprestat de la Terra Alta. Uns dies de germanor entre els pobles, d'estima fidel a la Mare de Déu i patrona: la convivència amb la gent, la devoció a la Moreneta, l'acollida familiar dels monjos, les activitats proposades i l'estada en aquest emblemàtic lloc tan estimat fan d'aquesta tradició uns dies entranyables.

LLEIDA

Cicle de conferències dedicat a la transcendència

La psicòloga Marta Trepas va receptar silenci per vèncer l'ansietat i amor per superar la soledat durant la conferència *La dimensió transcendent de la persona*, que va pronunciar el 14 de novembre dins del cicle que organitza un curs més l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL), i que enguany està dedicat al concepte de transcendència.

TERRASSA

Assemblea de Mans Unides

El dissabte 9 de novembre es va celebrar l'Assemblea anual de Mans Unides a Sabadell, presidida pel bisbe Salvador Cristau. Es va fer el balanç de la campanya 2024, es va presentar la de 2025 i es van exposar diversos projectes. Concepció Cabanes va ser reelegida presidenta de la delegació diocesana d'aquesta entitat social de l'Església.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El bisbe electe Xabier exposa al Papa la realitat de les migracions a l'Estat espanyol

El bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat i exdirector del departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), Xabier Gómez, juntament amb l'arquebisbe de Madrid, el cardenal José Cobo, van presentar el 14 de novembre, al papa Francesc, l'exhortació pastoral *Comunitats acollidores i missioneres*, que la CEE va presentar el maig passat.

SOLSONA

Celebració de la Jornada Mundial dels Pobres

El 16 de novembre va tenir lloc a Solsona la celebració, en l'àmbit diocesà, de la Jornada Mundial dels Pobres amb un dia festiu dels usuaris de totes les Càritas parroquials del bisbat. L'encontre va començar amb un esmorzar i, seguidament, per grups es va fer una visita guiada per diferents llocs de la ciutat. Després van dirigir-se a la catedral, on feren una pregària interreligiosa dirigida pel bisbe Francesc Conesa.

GIRONA

Trobada General d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

La ciutat de Girona va acollir, el 9 i 10 de novembre, la XLII Trobada General d'Animadors de Cant per a la Litúrgia. Hi van participar més d'un centenar de persones de Catalunya i de les illes Balears, que van acompanyar amb el seu cant diverses celebracions a la catedral. També van oferir un petit concert a l'escalinata del temple.

TARRAGONA

Inici de curs de la Delegació diocesana per a la Joventut

Un centenar de joves vinguts de parròquies d'arreu de l'arxidiòcesi van participar, el dia 15 de novembre, en la festa d'inici de curs de la Delegació diocesana per a la Joventut, que va tenir lloc a Valls. La trobada va començar al Col·legi Claret, on, després de la benvinguda de la delegada, Adeline Murillo, van començar les activitats que, a mode de pelegrinatge, els van portar fins a l'església parroquial de Sant Joan Baptista.

URGELL

12ena edició del Festival Canòlich Music a Sant Julià de Lòria

Del 20 al 23 de novembre es va celebrar la dotzena edició del festival de música cristiana, Canòlich Music, que acull el Principat d'Andorra, orientat a infants i joves del país i de la diòcesi d'Urgell. El lema d'enguany ha estat *En xarxa: connectem, construïm i celebrem*. Ha estat organitzat per la Delegació d'Ensenyament del bisbat d'Urgell, conjuntament amb la parròquia de Sant Julià de Lòria, i amb el suport del Comú de Sant Julià, Govern d'Andorra, RTVA i moltes entitats i empreses del país.

MARIA BALART I ALTÉS
Professora de Secundària

AULA EDUCATIVA

Educar amb les Benaurances

El jovent necessita referents propers a ells que els ajudin a copsar la vivència de la fe

Al llarg dels cursos en què he impartit la matèria de Religió, una de les activitats que més em plaïa compartir amb l'alumnat era la reflexió a l'entorn de les Benaurances. Una primera lectura del sermó de la muntanya crea una certa perplexitat, si hi adreçem la mirada de la lògica més humana i racional: com s'entén que siguin feliços els qui ploren, els pobres d'esperit o els perseguits per ser justos?

Les paraules de Jesús ens causen desconcert, especialment en una societat en què l'èxit, la fama, el poder, la riquesa, el benestar i la despreocupació asseguren la felicitat de molta gent. Per aquest motiu el primer que calia fer a classe, en una segona lectura, era matisar que el que plora és perquè estima, el pobre d'esperit i l'humil és el que és capaç de sentir la grandesa de Déu i la necessitat del seu amor infinit, el compassiu sap realment posar-se al lloc de l'altre i patir amb l'altre. I vet ací que és aquesta actitud vital la que

Jesús anuncia a tanta gent senzilla, que l'esperava, el seguia, l'escoltava i segur que el comprenia molt millor que nosaltres.

Un tercer pas ens portava a buscar homes i dones que amb la seva vida són testimoni de l'esperit de les Benaurances als nostres dies. El jovent necessita referents propers a ells que els ajudin a copsar la vivència de la fe.

Fa unes poques setmanes coneixia un d'aquests testimonis. M'arribava d'Hondures, país que pateix des de fa anys greus problemes estructurals, de pobresa, corrupció, injustícia i violència. Sofreixen recurrentment atacs letals defensors i defensores mediambientalistes i dels drets humans.

El dissabte 14 de setembre Juan Antonio López era assassinat en sortir de la celebració de la Paraula —de la qual n'era responsable— a la parròquia de San Isidro Labrador de Tocoa. Formava part de Comitè Municipal de Defensa de los Bienes Comunes y Públicos de Tocoa i se-

guint el seu compromís cristià lluità per la preservació de la natura, la *casa comuna*, i contra el poder devastador de les empreses explotadores de mines.

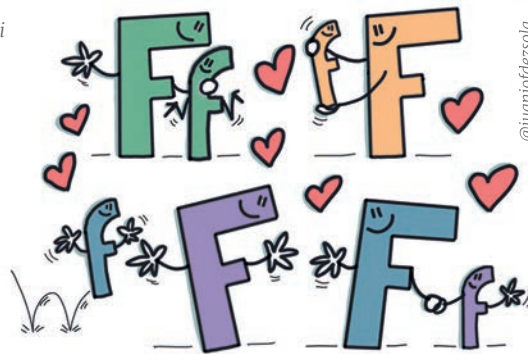
El Consejo Cívico de Organizaciones Populares e Indígenas d'Honduras (COPINH) ha responsabilitzat el govern de Xiomara Castro d'aquest assassinat, tot exigint justícia per la seva mort, com ho fa des de l'any 2016 amb la de Berta Cáceres, que fou assassinada malgrat la petició de protecció realitzada per l'ONU.

Segurament no ens arriben aquestes notícies ni són conegudes aquestes i moltes altres víctimes de la violència i la injustícia. En tot cas, i així he motivat sempre el meu alumnat, hem de seguir com movent-nos davant d'aquestes situacions vigilant de no caure en el parany d'acabar desdibuixant-les i desatenent-les.

Testimonis com el de Juan López ens fa entendre la benaurança *Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel.* ■

SALVADOR MANICH
President del Centre
de Preparació al Matrimoni

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Una qüestió de confiança

La funció del mediador és la de posar la parella davant del mirall

En qualsevol empresa humana la confiança és indispensable si es volen tenir possibilitats d'èxit. Una cosa semblant passa amb les parelles que s'engresquen en un projecte de família. La confiança dins de la parella crea un espai de llibertat i propicia el creixement de l'amor (*Amoris laetitia*, 115). Per contra, sense confiança plena, l'amor de parella s'empobreix i sense aquest és molt difícil assolir un projecte de família on els seus membres puguin créixer de forma integral (*Catalunya Cristiana*, núm. 2274).

La confiança no és el resultat de l' enamorament. S'hi arriba pel diàleg sincer (CC, núm. 2265), la coneixença mútua, la fidelitat amb la paraula donada i posant l'altre al centre de la relació. Són enemics de la confiança l'engany i la supèrbia. El primer perquè trenca la fidelitat i el segon perquè menysté l'altra per-

sona apartant-la de la pròpia vida.

En una bona relació de parella la confiança hauria d'anar enfortint-se amb el pas del temps. La realitat però és que aquesta té alts i baixos. Costa temps enfortir-la i es fereix amb facilitat. Inevitablement, les persones tenim moments de petits o grans desenganys i ens mostrem en ocasions intransigents amb la parella no acceptant la crítica i reafirmant la nostra opinió una vegada i una altra. Cal, doncs, anar guarint la confiança a diari, practicant un diàleg franc i sincer, interioritzant una actitud humil amb la parella que faciliti l'expressió de les experiències negatives enfront de la relació, que doni peu a una actitud sincera de perdó.

Quan la cura de la confiança es descuida, la seva pèrdua pot arribar a un punt de no-retorn. Aquell on la mateixa parella queda desbordada per la sospita i és incapaç d'establir

un mínim fil de diàleg sincer amb l'altre. No està tot perdut però si la parella segueix creient en el seu projecte de família, pot recórrer a l'ajuda d'un mediador de família.

La funció del mediador és la de posar la parella davant del mirall, d'ajudar-los a veure l'estat de la relació, de posar en relleu els encerts i les errades de cadascun enfront de la vida en comú, de donar pistes per reconstruir uns mínims lligams de confiança, d'ajudar a tornar a caminar junts. La mediació és un recurs cada vegada més sol·licitat, encara que no sempre ben usat. El papa Francesc demana que aquest sigui un servei pastoral també ofert per les diòcesis (AL, 242). La importància de la mediació bé es mereix un nou article.

Animem, doncs, les parelles a no deixar la solució dels seus problemes per a darrera hora. Cercar ajuda a temps és ja una mitja solució. ■

El 69,8% de les persones ateses per Càritas Catalunya el 2023 no podien fer front a les despeses d'habitatge

EMERGÈNCIA HABITACIONAL

OBSERVATORI DE LA REALITAT SOCIAL DE CÀRITAS CATALUNYA

Francesc Arnàez, Salvador Busquets, Míriam Feu,
Caye Gómez, Marina Pous, Neus Puigsubirà i Ada Valios

Fotos: Càritas Catalunya

Avui dia la manca d'accés a un habitatge digne i a l'abast de la major part de la ciutadania és el primer factor d'exclusió social. És per això que, a Catalunya i a altres Comunitats Autònomes estem en una situació d'emergència habitacional.

Així ho constata la Memòria 2023 de les Càritas diocesanes amb seu a Catalunya, que ja posava de manifest la complicada situació social de les 99.535 llars on vivien 245.665 persones ateses per Càritas, en situació de risc d'exclusió social, a través de 2.100 serveis i projectes amb el suport imprescindible d'11.123 voluntaris i 640 professionals contractats. Tot això va suposar una inversió econòmica anual, per a tot el 2023, de 50,09 milions d'euros.

Segons l'Informe sobre Exclusió i Desenvolupament Social a Catalunya (2022) publicat per la Fundació FOESSA de Càritas, el 26,5% de la població catalana que pateix exclusió social es troba en una situació d'inseguretat a l'habitatge, i el 44,7%, en situació d'infrahabitatge.

El 69,8% de les persones ateses per Càritas Catalunya el 2023 no podien fer front a les despeses d'habitatge (lloguer, relloguer o, en alguns casos, hipoteca), i el 23,2% va patir alguna amenaça d'expulsió de l'habitatge durant els darrers mesos.

A hores d'ara, moltes famílies dediquen més del 60% dels seus ingressos al pagament d'una hipoteca o del lloguer d'un pis i per al pagament

OGGUEERS

USIUS?

VOLTA

OCIAL

de subministraments a la llar, fet que té conseqüències molt importants en les seves vides. Per pagar l'habitatge es redueix el consum de productes bàsics i això té repercussions en una dieta equilibrada i de qualitat; la compra de medicaments, així com les despeses en oci, lleure i cultura; molts infants no poden participar en activitats extraescolars, colònies i campaments; fins i tot, hi ha famílies que no poden gaudir de vacances fora del domicili particular.

Els col·lectius més afectats per aquesta exclusió social són les famílies amb fills i les famílies monoparentals femenines, així com les persones que provenen d'altres països i que no tenen encara la seva situació regularitzada, o bé cauen en la irregularitat sobrevinguda, i en les que estan en situació de pobresa o vulnerabilitat social. La conclusió més preocupant d'aquesta realitat constatada és que pràcticament la meitat de les persones ateses per Càritas no disposa d'un habitatge digne, proporció que, lluny de minvar, any rere any es manté.

Un altre col·lectiu greument afectat és el dels joves. Quin futur els espera, si tenen feines mal remunerades, precàries o temporals? Com poden encarar un projecte vital propi? I és que l'anomenat "treball indecent" és el segon factor d'exclusió.

Durant l'any 2023, gairebé 4 de cada 10 persones ateses per Càritas a Catalunya tenien dificultats relacionades amb l'habitatge. Segons les dades de la Memòria 2023, la proporció de persones sense habitatge se situa en el 7%; les acollides en cases de familiars o amics, en l'11%; les acollides en entitats socials, en el 4%, i les que ocupen habitatges, en el 7%. En total, la meitat de les llars es troben en un habitatge indigne. El 43% viu en règim de lloguer i el 7% restant en règim de propietat.

El sistema de lloguer suposa una doble exclusió, perquè les persones afectades no tenen ajudes al lloguer. A més, sovint totes aquestes persones nouvingudes que malviuen en infra-habitatges o en situació d'amuntegament no veuen reconegut el seu arrelament i, per tant, tenen moltes dificultats per a l'empadronament, única porta d'accés imprescindible per poder demanar les prestacions dels serveis socials municipals.

La dificultat d'empadronament

i les contínues mancances d'atenció presencial —per part d'algunes administracions locals— que han trobat moltes d'aquestes persones nouvingudes o que ja fa temps que viuen a Catalunya, ratlla la insolidaritat institucional, sobretot en aquells municipis en què es negligeix sistemàticament aquest servei. Una situació que té com a conseqüència el desplaçament cap als municipis propers més permissius i també la posterior guetització.

Aquestes situacions i l'escàs parc d'habitatge social públic i la mercantilització de l'habitatge com a element d'especulació, per part de fons voltors, bancs i grans tenidors —molts sense cap tipus d'escrúpols—, tenen com a conseqüència que moltes persones i famílies viuen en situació de sensellarisme.

La situació que pateixen aquestes persones és molt preocupant, i més tenint en compte que, per exemple, a l'Àrea Metropolitana de Barcelona hi ha prop de 200.000 persones que viuen en sistema de relloguer i més de mig milió de persones ho fan en situació d'habitatge inadequat.

El sensellarisme és una realitat dramàtica i dolorosa que afecta cada dia més persones, i encara s'agreuja més quan són les dones qui el pateixen. La majoria són víctimes de diferents formes de violència, que tenen l'efecte directe en la vulneració de drets que experimenten. Això, en conseqüència, les deixa en situacions de carrer i sensellarisme, en contextos de més duresa, agressivitat i desprotecció.

La resposta de les administracions públiques ratlla la inoperància, per l'absència de polítiques públiques decidides que aconseguixin resoldre el problema i per l'escassa dotació pressupostària que hi dediquen. Les solucions hi són i han estat expressades reiteradament per Càritas i per altres organitzacions d'acció social: implementar el *housing first*, la construcció d'habitatge social, la regulació sobre l'especulació immobiliària, la promoció del lloguer social concertat, per tal de garantir que els propietaris cobrin els lloguers o l'augment de la pressió fiscal sobre els pisos buits des de fa anys, entre d'altres.

Tenim on emmirallar-nos i aplicar algunes de les polítiques que han tingut èxit en països com Alemanya,

Dinamarca, Suècia o Finlàndia.

Atenent aquesta situació, Càritas Catalunya va presentar les seves propostes polítiques en l'àmbit de l'habitatge als partits polítics candidats a les eleccions municipals del 2023 i a les eleccions al Parlament de Catalunya de 2024. En destaquen específicament:

L'ACCÉS I MANTENIMENT DE L'HABITATGE DIGNE

En compliment amb la Llei 18/2007 del Dret a l'habitatge digne, és necessari assolir l'objectiu de solidaritat urbana del 15%. Cal activar per part de la Generalitat i de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya totes les estratègies possibles —construcció, rehabilitació, compra, expropiació de l'ús i/o tanteig i retracte— per tal de garantir un parc d'habitatge social de lloguer sòlid i estable. A més, les administracions han de disposar d'habitatge social d'emergència, per oferir una resposta temporal de caràcter universal fins a la provisió d'una alternativa permanent per a persones i famílies en situació de vulnerabilitat social davant la pèrdua de l'habitatge. Finalment, les

ajudes al pagament del lloguer han de permetre l'accés des de qualsevol situació residencial i en qualsevol moment de l'any per tal de poder fer front a situacions sobrevingudes. Reclamem convocatòries, tràmits i requisits més accessibles.

Ara bé, per gaudir de drets bàsics com l'habitatge, el treball, la protecció a la infància, etc., l'empadronament és la clau d'accés a drets. Els ajuntaments estan obligats a aplicar la normativa i facilitar l'empadronament a totes les persones del seu municipi encara que estiguin en situació administrativa irregular.

Cal que les administracions públiques tinguin en compte que no es pot denegar l'empadronament per causa de sobreocupació o infrahabitatge. Tampoc no es pot denegar ni condicionar el padró pel fet de no tenir un contracte de lloguer ni cap titularitat amb l'habitatge.

LA DIGNIFICACIÓ DE LES PERSONES SENSE LLAR I EN SITUACIÓ D'EXCLUSIÓ RESIDENCIAL

Davant de l'augment de situacions de carrer i sense llar, reclamem una aposta ferma per la implementació

i el desplegament del Marc d'Acció per a l'abordatge del sensellarisme a tot el territori català. Alhora, exigim la represa urgent de la tramitació de la proposició de Llei de mesures transitòries i urgents per erradicar el sensellarisme, iniciativa legislativa pionera a reconèixer el dret subjectiu de l'espai residencial digne.

A més d'aquestes dues reivindicacions també cal, de manera paral·lela però simultània: el dret a la bona administració i a la protecció social; l'actualització de la Cartera de Serveis Socials; la modificació de la Llei de la renda garantida de ciutadania (RGC) i traspàs de l'ingrés mínim vital (IMV); plans d'ocupació i formació flexibles i que permetin la regularització; agilitzar l'emissió de tots els informes d'estrangeria i millorar-ne els tràmits; la protecció efectiva de la infància en situació d'exclusió social; la garantia del dret a l'alimentació; i avançar fermament en l'aprovació de lleis d'enfortiment del tercer sector social com ara: la Llei del Tercer Sector Social de Catalunya, la Llei d'economia social i solidària de Catalunya i la Llei de concertació dels serveis socials.

Especial rellevància té la Llei de sensellarisme que, el febrer del 2025, complirà els tres anys d'entrada al Parlament de Catalunya. Creiem que aquesta situació és un exemple clar d'inoperativitat política, d'incapacitat d'arribar a consensos ràpidament, de posar al centre de la legislació les persones, sobretot les més fràgils de la nostra societat.

Algun polític s'ha parat a pensar que, en aquests tres anys, han mort persones al carrer per manca d'atenció, per no disposar d'un pla d'abordament del sensellarisme?

El papa Francesc ens ha recordat reiteradament a les entitats socials d'Església que per fer front a l'exclusió residencial i a altres problemes cabdals cal una nova imaginació de la caritat (entenent caritat com a amor fratern). Potser hem d'extrapol·lar aquesta idea i demanar a tots els agents socials, però sobretot a les administracions públiques, més imaginació (i sobretot acció proactiva) per donar solucions als problemes de l'habitatge, de l'atur o de la desprotecció social. Ens hi va el futur del país. ■

Cal activar per part de la Generalitat i de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya totes les estratègies possibles per tal de garantir un parc d'habitatge social de lloguer sòlid i estable

Ser deixeble no és corregir el Crist o adaptar el seu missatge, sinó seguir-lo tot “portant la creu”

Corregir Jesús?

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, hem començat el temps d'Advent i volem ser millors per preparar-nos adequadament per a Nadal. Però a voltes ens passa que no canviem: seguim amb els nostres mateixos pensaments, que no són els de Déu, i sense mala intenció ens oposem al missatge de Jesús. És aquella oposició “de bona fe” al projecte del Regne de Déu, com fa Simó Pere quan encara no ha comprès que el camí de Jesús ha de passar per la creu.

Després de la confessió de fe de Pere (Mt 16,13-20; Mc 8,27-30; Lc

9,18-21), l'Evangelí ens afirma que Jesús es posà a instruir clarament els deixebles dient-los que el Messies seria rebutjat. “Aleshores Pere, prenent-lo a part, es posà a renyar-lo. Però Jesús es girà i, davant els deixebles, renyà Pere dient-li: ‘Ves-te'n d'aquí, Satanàs! No veus les coses com Déu, sinó com els homes’” (Mc 8,32-33).

Un dels drames de la predicació de Jesucrist fou fer comprendre el significat profund del Regne de Déu sense alimentar les expectatives polítiques jueves. Aquesta és, precisament la temptació que el diable li ofereix al desert (Mt 4,1-11; Mc 1,12-13; Lc 4,1-13): presentar-se com un Messies polític i poderós. Però el Regne de Déu que anuncia Jesús no és ni polític, ni temporal. D'aquí el paral·lelisme sorprenent del passatge de Marc acabat d'esmentar amb l'episodi de les temptacions: “Fuig d'aquí, Satanàs.” Jesús només ho diu al diable al desert (Mt 4,10) i a Pere. Perquè Pere, en aquest moment, encara “no veu les coses com Déu, sinó com els homes”. Per això vol “corregir” Jesús mateix.

De fet, si mirem la història dels cristians i la mateixa actualitat eclesial, ens adonem que, com Pere, moltes vegades hem volgut corregir el Crist, per acomodar-lo al món, per

adaptar-lo a les diferents situacions. No són els homes i les seves estadístiques els qui ens han de dir com ha de ser l'Evangelí avui, sinó que és l'Evangelí el qui ens ha de dir avui i sempre com han de ser els homes. És possible que el mal de Pere sigui també el nostre. Sovint tenim la temptació d'adaptar excessivament l'Evangelí al món, de diluir-lo, de fer-lo suau, d'amagar-ne algunes pàgines per no ferir susceptibilitats, de reduir-lo a un llenguatge políticament correcte, amb la pretensió teòrica de guanyar més adeptes, o perquè no ens diguin que estem desfasats. Però aleshores en comptes d'evangelitzar el món, mundanitzem l'Evangelí.

Ser deixeble no és corregir el Crist o adaptar el seu missatge, sinó seguir-lo tot «portant la creu» (Mc 8,34). Jesús accepta la creu com a fruit de la seva fidelitat radical a la missió rebuda de Déu Pare i no simplement com una pura abnegació antihumana. També el cristià que de veritat vulgui seguir Jesús ha de ser coherent amb l'Evangelí sense corregir el Crist ni diluir ni un bri el seu missatge. Encara que això impliqui el fet d'haver d'anar a contracorrent. Perquè el que és normal als ulls de Jesús no és sempre el més corrent.

Ben vostre. ■

L'Advent és temps de reflexió, un període per examinar la pròpia vida i considerar si un mateix està preparat per rebre el Crist

Advent: viure amb esperança

JOAN-ENRIC VIVES
Arquebisbe d'Urgell

Iniciem el temps litúrgic de l'Advent, període ple de significat i profunditat en el calendari cristià, un temps marcat per l'esperança, la reflexió i la preparació per a la celebració de Nadal. Aquest període de quatre setmanes abans del 25 de desembre és una oportunitat per als cristians per centrar-nos en la vinguda de Crist i en el significat espiritual que implica. L'Advent ofereix l'espai per redescobrir l'esperança, una esperança arrelada en la promesa de la salvació i en el renovat compromís de viure segons la Paraula de Jesús. L'Advent prové del terme llatí *adventus*, que significa "arribada" o "adveniment", i fa referència a l'espera de la vinguda de Crist, l'Enviat del Pare, el Messies esperat. Aquesta arribada és esperada de manera múltiple: recordant el naixement de Jesús fa més de dos mil anys a Betlem, vivint la seva presència en el nostre present, i preparant-nos per

a la seva segona vinguda, promesa per al final dels temps. L'Advent és temps de reflexió, un període per examinar la pròpia vida i considerar si un mateix està preparat per rebre el Crist. Els cristians som cridats a la conversió, buscant com millorar la nostra relació amb Déu i amb els altres, acollint el Regne de Déu. Això no significa, però, que l'Advent sigui un temps de tristesa o penitència, sinó que és una època plena de joia esperançada. Jesús, el "Príncep de la Pau", omple d'alegria les nostres vides i ens fa renéixer.

L'Advent invita a viure amb esperança en temps complexos, ja que en l'actualitat, el món continua afrontant desafiaments significatius, des de crisis econòmiques fins a tensions socials i mediambientals, guerres i pèrdua de valors ètics i espirituals. Aquestes realitats poden fer que molts visquin en l'angoixa o en el desencís. L'Advent, però, ofereix una esperança renovada. Convida els cristians a ser llum en la foscor, a practicar la bondat i la justícia, i a construir una comunitat que irradï l'amor de Déu. Aquesta esperança activa transforma les vides i el món, ajudant a portar l'esperança de l'Advent a la vida diària.

La preparació espiritual de l'Ad-

vent és una crida a redescobrir la pròpia fe i a renovar el compromís amb els valors cristians de l'amor, la solidaritat i la misericòrdia. És un temps d'oportunitat per a renéixer interiorment, esperant la vinguda del Crist no només com un esdeveniment històric, sinó com una realitat viva que es manifesta en cada gest d'amor i en cada acte de compassió. L'Advent ens ofereix un recordatori profund: l'esperança no és una emoció passatgera, sinó una actitud fonamental de la vida cristiana. A través de l'esperança de l'Advent, recordem que la presència de Déu en el món és contínua, que no estem sols, i que cadascú pot contribuir a portar més amor i pau a la seva comunitat. Aquesta esperança, més enllà de les circumstàncies o adversitats que es puguin viure, es converteix en un motor de canvi personal i social, i en el centre de la celebració del Nadal, ja proper, quan commemorarem la vinguda de Jesús, la llum del món. Així, l'Advent es converteix en un període de renovació de l'esperança cristiana, en què cada persona és convidada a obrir el seu cor a Crist, per viure una fe plena d'alegria i compassió, i per aportar llum enmig de la foscor, com el Crist va fer en la seva missió rebuda del Pare. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què caracteritza els profetes bíblics?

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

El profetisme arrela en el cor de la Bíblia i es troba entrelaçat amb la mateixa història del poble. El profeta apareix presentat des d'una doble dimensió, ja que és “un cridat que crida”. La Paraula rebuda és comunicada, una comunicació oral que acabarà sent posada per escrit. Així, la iniciativa prové de Déu, que crida el profeta o la profetessa. El mateix nom “nabí” (en hebreu) deriva del verb “cridar, anomenar”. La predicació està lligada a aquest vincle especial, a aquesta comunicació amb la divinitat.

“Abans de formar-te en les entranyes de la mare, jo et coneixia; abans que sortissis del seu ventre et vaig consagrar profeta destinat a les nacions” (Jr 1,5).

La crida va lligada al dubte, a les objeccions (Ex 3,11-4,9), ja que la interpel·lació és tan forta que canvia tots els aspectes de la vida, suposa un compromís total. La missió comporta una responsabilitat envers el poble. Déu parla a través de la vida de les persones, així el profeta es troba relligat a la història del moment en què va viure, sent hereu de la seva societat. La dimensió històrica és visible a través de la denúncia, del clam contra les injustícies i contra els falsos profetes. Això suposa el xoc amb els poders fàctics, criticats i denunciats constantment davant dels abusos comesos (Am 2,6-8; Is 5,8-24). La Paraula transmesa, en un moment històric concret, ressona a través dels temps degut a l'actualitat de la denúncia, a la dimensió social i personal de la paraula, que se situa al costat de l'ésser humà. A través d'ella i del “cridat” o “cridada”, Déu s'impli- ca en la història revelant-se progressivament, situant-se al costat de la vida, caminant al costat de tota persona.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

L'esperança de l'Advent

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

Tot l'univers material és un llenguatge de l'amor de Déu, del seu afecte desmesurat cap a nosaltres. La terra, l'aigua, les muntanyes, tot és carícia de Déu, diu el papa Francesc a LS 84. Comencem un nou Advent, un nou temps d'esperança per rebre drets el Senyor que ve. I el comencem com hem acabat l'any litúrgic que hem deixat enrere: reflexionant sobre els temps darrers quan veurem venir el Fill de l'home sobre un núvol, amb poder i amb una gran majestat i quan els elements del cosmos, aquests mateixos que són llenguatge de l'amor de Déu, trontollaran. És una reflexió que ens parla de fi i, alhora, d'esperança; de mort i, alhora, de resurrecció. O, si ho preferiu, de la mirada cristiana de la fi i de la mort, que no és trista, sinó esperançada: Jesucrist és el nou arbre de la vida que ha vingut a oferir el do de la vida nova, plena i eterna a qui s'acosta a Ell, i vindrà a endur-se amb Ell tots els qui han acceptat aquest do.

Avui, segons com, sembla que vivim ja aquests temps convulsos que ens descriu l'Evangeli: pandèmies, volcans i terratrèmols, guerres, una crisi socioambiental que no sembla poder-se ja aturar... ja no podem dir que la terra, les muntanyes i l'aigua siguin carícia de Déu? Més aviat sembla que la mort hagi recuperat el

seu poder de destrucció...

No sabem si ja som als temps darrers, però sí que sabem que el temps que ens ha estat donat en aquest món, fins que veurem el Fill de l'home tornar, està al servei del Regne de Déu. Temps per a la nostra conversió, perquè puguem renovar els ritmes interns a la natura i transformar profundament les tendències naturals a la mort en via de vida i resurrecció. Temps per a la nostra conversió, perquè puguem renovar el nostre cor i transformar les tendències egoistes que el tanquen i ens impedeixen créixer en l'amor, estimant-nos fins a vessar els uns als altres.

Hi ha un sentit profund per a la creació de Déu, que es revela en la redempció de Déu i sosté la cura per la creació, a la qual ens invita el Papa: tota la creació espera la glorificació dels Fills de Déu. És aquesta esperança la que nodreix la nostra conversió. Convertits, esperançats, posem les nostres mans perquè es realitzi aquesta glorificació. Res més lluny que abandonar-se a la des preocupació i a la desesperança: és la conversió que es manifesta amb l'acció la que pot preparar el món per glorificar-la. Que aquesta sigui la nostra esperança durant aquest temps d'Advent. ■

Diumenge I d'Advent

Lectura primera

Jr 33,14-16

Faré néixer a David un plançó bo

Lectura del llibre de Jeremies

“Vindran dies, diu l’oracle del Senyor, que compliré aquella promesa que tinc feta a la casa d’Israel i a la de Judà. Aquells dies, aquells temps, faré néixer a David un plançó bo, que es comportarà en el país amb justícia i bondat. Aquells dies serà salvat el país de Judà i viurà confiada la ciutat de Jerusalem. I a ell l’anomenaran: El-Senyor-és-el-nostre-bé.”

Evangelí

Lc 21,25-28.34-36

Molt aviat sereu alliberats

Lectura de l’evangelí segons sant Lluç

Enaquell temps, deia Jesús als deixebles: “Hi haurà prodigis al sol, a la lluna i a les estrelles. A la terra, les na-

Salm responsorial

24

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, feu que aprengui els vostres camins. Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu. *R.*

R. A vós elevo la meva ànima, Senyor.

El Senyor, bondadós i recte, ensenya el bon camí als pecadors. Encamina els humils per sendes de justícia, els ensenya el seu camí. *R.*

Tot l’obrar del Senyor és fruit d’amor fidel per als qui guarden la seva aliança. El Senyor es fa conèixer íntimament als seus fidels, els revela la seva aliança. *R.*

cions viuran amb l’ai al cor, esverades pels bramuls de la mar embravida. La gent perdrà l’alè de por, pensant en els desastres que sobrevindran arreu del món, perquè fins l’estelada del cel trontollarà. Llavors veuran venir el Fill de l’home sobre un núvol, amb poder i amb una gran majestat. Quan tot això comenci a succeir, alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats.

”Estigueu atents sobre vosal-

Lectura segona

1Te 3,12.4,2

Que el Senyor refermi els vostres cors per al dia que vingui Jesús, el nostre Senyor

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, que el Senyor faci créixer fins a vessar l’amor que us teniu els uns als altres i a tothom, tal com nosaltres també us estimem. Que ell refermi els vostres cors perquè siguin sants i nets de culpa davant Déu, el nostre Pare, el dia que Jesús, el nostre Senyor, vindrà amb els seus sants. Amén.

I ara, germans, volem fer-vos una exhortació i un prec en Jesús, el Senyor. Vosaltres vau rebre el nostre ensenyament sobre la manera de comportar-vos i d’agradar a Déu; ja ho feu, però us demano que avanceu encara més. Ja sabeu els preceptes que us vam donar de part de Jesús, el Senyor.

Al·leluia

Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.

tres: Que l’excés de menjar i beure o la preocupació dels negocis no afeixugué el vostre cor i us trobéssiu a sobre aquell dia de cop i volta, perquè vindrà, segur com un llaç, per a tothom, sigui on sigui de la terra. Estigueu alerta preguntant en tota ocasió i demanant que pugueu sortir-vos-en, de tot això que ha de succeir, i us pugueu mantenir drets davant el Fill de l’home.” ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II
TEMPS D'ADVENT

SALTERI: SETMANA 1

Desembre

Comença el temps d'Advent

1. DIUMENGE

Diumenge I d'Advent, Morat. Lectures: Jeremies 33,14-16 / Salm 24 / 1 Tessalonicencs 3,12-4,2 / Lluç 21,25-28.34-36

SANTORAL: Carles de Foucauld, rel.; Edmon Champion i comp., prev. i mr.; Eloi, b.; Natàlia, mr.; Naüm, prof.

2. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 2,1-5 / Salm 121 / Mateu 8,5-11

SANTORAL: Bibiana, vg. i mr.; Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch, rel.; Silvà, b.

3. DIMARTS

Sant Francesc Xavier, pvre. (MO), Blanc. Lectures: Isaïes 11,1-10 / Salm 71 / Lluç 10,21-24

SANTORAL: Cassià, mr.; Francesc Xavier, rel.; Magina, mr.; Sofonies, prof.

4. DIMECRES

Fèria, Morat. O bé, **Sant Joan Damas-**

cè, pvre. i Dr. de l'Església (ML), Blanc.

Lectures: Isaïes 25,6-10a; / Salm 22 / Mateu 15,29-37

SANTORAL: Ada, vg.; Bàrbara, vg. i mr.; Bernat, b. i card.; Francesc Gálvez, prev. i mr.

5. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 26,1-6; / Salm 117 / Mateu 7,21.24-27

SANTORAL: Dalmau, b.; Guerau de Braga, b.; Crispina, vg.; Sabes, ab.

6. DIVENDRES

Fèria, Morat. O bé, **Sant Nicolau, b.** (ML), Blanc. Lectures: Isaïes 29,17-24 / Salm 26 / Mateu 9,27-31. A Vic:

Santa Carme Sallés, vg. (ML), Blanc
SANTORAL: Asel·la, vg.; Fortià, mr.; Pere Pasqual, b. i mr.

7. DISSABTE

Sant Ambròs, b. i Dr. de l'Església (MO), Blanc. Lectures: Isaïes 30,19-21.23-26 / Salm 146 / Mateu 9,35-10,1.6-8

SANTORAL: Eutiquià, p. i mr.; Fara, ab.

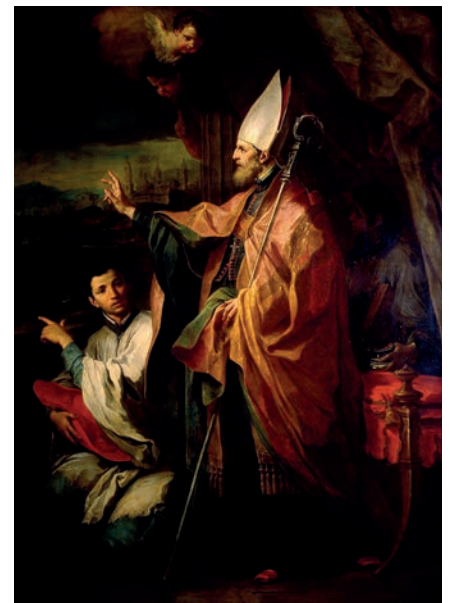

El Sant 4 de desembre

Bernat Uberti, monjo i cardenal

Nascut el 1060 a Florència, Bernat provenia d'una família noble d'aquesta ciutat, la casa Uberti. Després de la mort del seu pare, va esdevenir monjo de l'orde de Vallumbrosan, al monestir de Sant Salvi, on al cap d'uns anys va ser-ne l'abat. La seva bona tasca a l'hora de millorar la disciplina i l'organització del monestir el va portar a ser escollit general-superior de la congregació, i el 1097 va ser nomenat cardenal pel papa Urbà II. El Papa el va enviar a Parma a servir, tot i que va haver d'abandonar la ciutat a causa de la persecució dels seguidors de Maginulf, conegut com a Silvestre IV, que eren contraris al Pontífex. Bernat es va veure obligat

a marxar a l'exili, ja que tenia molt bona relació amb el papa Urbà II. Tant ell com el Papa van ser empresonats a instàncies de l'emperador, però la seva influència entre les famílies nobles de la ciutat va fer que fossin alliberats ràpidament. A més de la seva protecció al papat, Bernat Uberti també va tenir un paper rellevant en la protesta contra la proclamació de Conrad II com a rei a Alemanya, i va defensar la legitimitat de Lotari. Va morir el 1133, i va ser enterrat a la catedral de Parma. Va ser canonitzat el 3 de desembre de 1139 pel papa Innocenci II, ja que a Uberti se li reconeixen un gran nombre de miracles relacionats amb la seva tomba. ■

JOSEP TEIXIDÓ CUENCA
Delegat de Pastoral Sacramental
de Barcelona

Tal com Maria esperà amb goig el naixement del seu Fill, nosaltres som cridats a viure aquest naixement de Jesús amb esperança

Advent, esperança, Jubileu

Comencem aquest mateix diumenge el temps d'Advent i, amb ell, un nou any litúrgic. Els cristians ens preparam durant aquests dies, durant quatre diumenges, per celebrar el naixement del nostre Salvador, Jesucrist, el Senyor. Esperem la vinguda del nostre Redemptor amb joia, amb recolliment, amb esperit d'oració. El mateix temps litúrgic ens hi condueix: el color morat dels ornaments, color més aviat fosc i tènue, la moderació o absència de les flors, així com de la música instrumental; els mateixos textos litúrgics, que ens parlen de la vinguda del Messies, de l'espera, de vetllar. També som convidats a rebre el sagrament de la reconciliació. I tot això, de la mà de santa Maria, gran personatge del temps d'Advent. I, tal com ella esperà amb goig el naixement del seu Fill, nosaltres som cridats a viure aquest naixement de Jesús amb esperança.

Advent és temps d'esperança, ja que esperem —valgui la redundància— que la salvació del Senyor es realitzi en nosaltres. I això es realitzarà plenament quan arribi el Senyor a la darrereria dels temps, però ja ara som cridats a viure en actitud d'espera joiosa: això ja suposa que tenim esperança, donat que quan esperem, vi-

vim desperts, il·lusionats, amb esperit positiu. Nosaltres, durant l'Advent, esperem la vinguda de Jesucrist, que vindrà al final dels temps a jutjar la nostra vida, tot esperant gaudir de la vida eterna per sempre amb ell.

A més, iniciarem per Nadal l'Any Sant Jubilar 2025, que porta per títol *Pelegrins d'esperança*. Així doncs, davant del mal, les dificultats, les pors, les malalties, les injustícies, els problemes i un llarg etcètera, som cridats a viure no amb por, amb sentiment de derrota, sinó amb una actitud pròpia del cristià: l'esperança. I ens hi ajudaran durant aquest camí de l'Advent i de l'Any Sant la Benaurada Verge Maria, sant Josep, sant Joan Baptista, els profetes i tants i tants testimonis que, al llarg dels segles, han viscut amb l'esperança de saber que el Senyor veritablement és l'*Emmanuel*, el *Déu-amb-nosaltres*.

Que aquest breu i intens temps de l'Advent ens ajudi a viure sempre esperançats, alegres de saber que el Senyor vindrà a salvar-nos, que el Senyor ens omplirà d'una llum —la de Nadal— que apunta a una llum encara més gran, la de Pasqua. I tot això ho farem *mentre esperem l'acompliment de la nostra esperança*, que no és altra cosa que *la manifestació de Jesucrist, el nostre Salvador*. ■

Bayt al-Thaqafa: 50 anys d'acollida, acompanyament i comunitat

Fundación Bayt Al-Thaqafa

La fundació estableix un diàleg amb les persones migrades.

FUNDACIÓ BAYT AL-THAQAFÀ

Aquest 2024 la Fundació Bayt al-Thaqafa celebrem 50 anys. El 1974, Teresa Losada abandonava la seva carrera acadèmica per dedicar la seva vida a l'acollida i la trobada. Losada, germana Francisca Missionera de Maria, fou pionera a posar en pràctica la interculturalitat i fou un referent en el diàleg interconfessional. El projecte de Bayt va arrencar en un petit local a Santa Maria del Mar, on va començar a oferir classes de llengua. Ben aviat, dedicaria un dels espais a l'oració: era important que la gent trobés un lloc prou digne per pregar.

Llengua i religió van ser des del primer moment dues de les seves principals preocupacions. Les llengües d'acollida com a eina perquè

les primeres comunitats del Marroc poguessin vincular-se al territori i a la societat d'acollida, però també la llengua pròpia de les persones que arribaven. La Teresa sempre es va preocupar perquè la inclusió no impliqués processos d'aculturació. La integració seria més forta i tindria unes arrels més profundes si les persones coneguessin la seva identitat, la reconeguessin i la valoressin.

I la religió va ser sempre una via de trobada. "A les persones migrades els agradava parlar molt de Déu, a nosaltres també", explica Antonia Río amb motiu d'aquest 50è aniversari. "Establíem un diàleg molt natural, en el qual tothom anàvem aprenent que el meu Déu és el mateix Déu de l'altre i que és el Déu de tota la humanitat."

Antonia Río i Ana Losada, germanes Franciscanes Missioneres de Maria com Teresa, van acompanyar-la des de ben aviat a Barcelona i a Sant Vicenç dels Horts, on es van traslladar per acollir i acompanyar les fa-

mílies que arribaven als anys setanta buscant un futur en dignitat.

Acollir, acompanyar, trobar-nos. Els pilars de Bayt han estat presents al llarg del ja mig segle de l'entitat. No estar per les persones migrades, estar amb les persones migrades. Establir un diàleg en què les dues parts estan predisposades a deixar-se portar i transformar-se.

Mig segle d'acollida, acompanyament i comunitat han donat per molt, però en un context en què els discursos xenòfobs creixen i aprofundeixen en falses divergències i ataquen la convivència entre col·lectius, creiem més necessari que mai recuperar que, com deia Teresa Losada, "humanament, tots som 'nosaltres'. No hem de parlar d'ells i 'nosaltres'. Tots hem de participar d'aquesta taula compartida".

Volem agrair a totes les persones, entitats i administracions que han participat en els darrers 50 anys i que han fet possible la tasca de Bayt al-Thaqafa. Per molts anys més! ■

 Cartes

El nostre cant

Els documents i resolucions del Concili Vaticà II exposen i ens aclareixen les guies a seguir en l'aspecte musical dins de la litúrgia. Se'ns diu que des de les parròquies és potenciïn els cors parroquials, les escolanies i els animadors de cants, que estiguin degudament preparats per tal de saber ensenyar l'assemblea assistent a la celebració.

Avui, però, ens trobem amb un panorama no del tot adequat, on alguns animadors programen al *suo modo* qualsevol cant, encara que estigui fora del temps que li pertoca litúrgicament.

Llevat dels santuaris de nom i de catedrals, el nostre cant no passa pel millor moment, tot i els esforços amb un nou cantoral del Concili de la Tarraconense del 2014. El cant polifònic i el gregorià hi han quedat arraconats; el poble és majoritàriament gent gran i poc participativa. Falten persones compromeses i preparades per saber portar el sosteniment del cant durant les celebracions. La música clàssica ha quedat com una "reserva índia" als arxius: Perosi, Mozart, Haydn, Bach, etc.

El cant del poble no exclou la coral, més aviat la pot potenciar. La coral, on sigui, s'insereix per fer-hi intervencions, respectant alhora les composicions del cant del poble; per exemple, el *Crec en un Déu*, de Lluís Romeu.

Tant de bo el cant de *Veni Creator* i el so de l'orgue faci ressorgir de nou un impuls musical del tot imprescindible, tot dignificant i embellint el culte, amb les indicacions donades pel Concili Vaticà II. Que retorni la bellesa musical i puguem assaborir el que té el cant de sublim i diví. Lloem el Senyor amb la música i veu exultant dels nostres cants.

PELEGRÍ BERNIAL
Organista de la parròquia de Mollet del Vallès

Educació

Necessitem líders conscients per a un millor autoconeixement si volem avançar com a societat, ja que el bé comú està per damunt del bé individual. Ens cal treballar si volem tirar endavant com a societat i educar en el fet que el bé comú està per damunt del bé individual.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Esglésies ferrandines a Còrdova

S'acaba de presentar a Còrdova un nou llibre sobre les "esglésies ferrandines", de Juan José Primo Jurado i editat per Almuzara. Vaig tenir l'honor de presentar els quatre protagonistes de l'acte *Un llibre, un autor, una editorial i uns lectors*.

Primer, un llibre, *Iglesias fernandinas de Córdoba*, adreçat al cor dels cordovesos perquè hi brilla la fe plasmada en l'art d'unes esglésies que han col·locat Còrdova a la cúspide d'una religiositat que ha calat intensament en l'ànima de la nostra ciutat. Esglésies que van ser i continuen sent capdavanteres i fars dels seus barris, espais d'acollida on els fidels escolten la Paraula i reben els sagraments, llocs de trobada a través de les germanats, confraries i associacions, expressió viva de la religiositat popular.

Del seu autor, Juan José Primo, historiador i escriptor, vaig voler destacar que és un dels cordovesos que més llibres ha escrit i dedicat a Còrdova i als cordovesos.

Juan José uneix a la seva faceta d'historiador la d'articulista al diari ABC.

El tercer protagonista va ser l'editorial Almuzara. El recorregut d'Almuzara, des de la seva fundació, ha estat: "contemplar, analitzar i desgranar la història" a través de tants llibres publicats.

És una editorial que engrandeix també Còrdova.

I, per últim, el protagonisme dels lectors que tindrà aquesta obra presentada. "Un bon lector", vaig voler subratllar, "no és només qui llegeix, sinó qui aprèn; i no només qui aprèn, sinó qui exerceix el que ha après; i també, són bons lectors els qui difonen allò après, enriquint així paisatges i personatges".

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“L'estudi de la teologia m'ha estat utilíssim per enfortir la meva fe”

Mn. Josep-Ignasi Saranyana, autor del llibre “Creure i mirar d'entendre”

MAC

Mn. Josep-Ignasi Saranyana ha cursat ciències polítiques i econòmiques, teologia, i filosofia i lletres. Ordenat sacerdot l'any 1968, està incardinat en l'Opus Dei. Va ser professor ordinari de la Universitat de Navarra entre els anys 1987 i 2011. Acaba de publicar el llibre *Creure i mirar d'entendre. Memòries d'un historiadore de la filosofia i la teologia*, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Com van començar aquestes memòries?

Quan el periodista Gabriel Pérez Gómez, col·lega a la Universitat de Navarra, em va proposar, a les vigílies de la meva jubilació acadèmica, publicar un text sobre la meua vida a la revista *Anuario de Historia de la Iglesia*. Aquesta conversa va resultar llarga: sis hores d'enregistrament resumides en 37 pàgines. Vaig haver de registrar papers i ordenar records. Es va editar el 2011 i em va agradar. Després va venir el professor Ramon Alcoberro, que em va entrevistar per al setmanari *El Temps*, al gener del 2013, i el resultat també em va satisfer. I, gairebé sense adonar-me'n, vaig decidir tirar endavant i incorporar noves notícies al relat, fins a arribar a les 524 pàgines que ara s'han publicat.

Molts anys, doncs.

Sí, sense presses, bullint l'escudella a foc lent, com les àvies. N'he gaudit molt, destriant records, que em brollaven plàcidament, mentre agraïa a l'Altíssim haver-los viscuts.

No hi havia cap propòsit concret?

Al començament, només volia facilitar una praxi acadèmica, que consisteix a retre un petit homenatge biogràfic al professor que es jubila. Després, com que m'ho passava bé recollint records, m'hi vaig posar de valent. Més endavant, quan ja el teixit prenia forma, van començar les reflexions sobre la vida viscuda, és a dir, la “segona navegació” de què parla Plató.

Vostè diu que “ha valgut la pena viure el que m'ha tocat viure”.

Mai no m'he enfrontat al passat com a “temps perdut”. La meua memòria no ha necessitat de “magdalenes”, com en el cas de Proust. He navegat pel passat sense angoixes, perquè no m'ha fet por. A la curta o a la llarga, la meua conclusió ha estat que els camins de la providència són inescrutables, sempre a favor nostre! Tanmateix, l'amable providència té els seus temps i els seus ritmes.

En una de les pàgines, afirma que el sacerdoti és “l'efemèride més important de la meua vida, després del meu naixement i el baptisme”.

Anem a pams. Si no es neix, no s'és a la realitat. Tot comença amb el naixement. Parlem de l'existir, que és el bé primer i més fonamental. Un exemple. A les acaballes dels seixanta va actuar a Madrid, on jo residia llavors, el gran mim francès Marcel Marceau. El públic, dempeus, li va retre una ovació espectacular. Tothom volia anar al camerino per felicitar-lo. Una velleta es va obrir pas entre els admiradors, va trucar a

“No hi ha benefici més gran i immerescut aquí a la terra que el sacerdoti cristià”

Mn. Josep-Ignasi Saranyana és autor d'una vintena de llibres i de tres-cents articles.

la porta del vestidor i, obrint la porta discretament, li va etzibar, amb la seva veueta: “Gràcies, Marcel, per existir!” I se’n va anar.

Bona anècdota. I el baptisme?

El baptisme no només ens perdona sacramentalment el pecat d'origen, sinó que ens incorpora a Crist mitjançant el caràcter. Aquest és un segell invisible per a nosaltres, visible als àngels, com ens assegura l'Apocalipsi. És el senyal indeleble de la nostra pertinença a Crist. És molt més que el tatuatge, amb el qual s'identifiquen de per vida els membres de les bandes juvenils. És per sempre més, ara i en l'eternitat.

I el sacerdoci?

És una elecció molt especial, que ningú no pot reclamar. Aquesta gràcia suposa una identificació encara més estreta amb Crist que el baptisme. És una participació essencialment nova en la mediació del Redemptor. Aquesta unció remet a dos capacitats extraordinàries: consagrar el cos de Crist i perdonar els pecats. Penso que no hi ha benefici més gran i immerescut aquí a la terra que el sacerdoci cristià. I, a més, és per sempre.

Ha conegut grans personatges d'Església al llarg de la seva vida.

Sant Josepmaria Escrivà n'ha estat el més rellevant?

Per mi ho ha estat, òbviament. Va predicar un camí d'espiritualitat revolucionari. Abans d'ell alguns sants havien divulgat a l'Església una espiritualitat per als laics. *Mica male*, comen diuen els italians. Tanmateix, Escrivà va predicar una espiritualitat pròpiament laical, que, ni de bon tros, no és el mateix. Aquesta novetat és tan espantosa, que encara no s'ha paït del tot en molts ambients eclesiàstics. I em sembla que tardarà a digerir-se.

També el cardenal Joseph Ratzinger?

El vaig tractar força abans de ser Papa. Em va rebre sempre amb paciència i amabilitat. Vam parlar durant hores —no exagero— de qüestions teològiques. N'he deixat testimoni ampli en les meves memòries. D'ell vaig aprendre moltes coses. Per destacar-ne dues: posar-me sempre en la posició de l'altre, per comprendre les seves raons, i acceptar, d'antuvi, que un es pot equivocar en el seu raonament teològic.

El Concili Vaticà II va comportar una nova primavera per a l'Església?

En uns quants temes doctrinals, el Concili ha pouat en la tradició i

ha fet afirmacions doctrinals noves i importants. Amb tot, la seva aportació més destacada ha estat, al meu entendre, declarar que la llibertat religiosa és un dret civil, no un dret religiós.

Professor universitari, participant en nombrosos congressos, artífex de la revista *Anuario de Historia de la Iglesia*, etc. Quin és el seu llegat dins de l'àmbit teològic i filosòfic contemporani?

La teologia i la filosofia no són per deixar una empremta a la història, encara que després els historiadors rememorem filòsofs i teòlegs quan han estat prou influents. Mai no he tingut interès a “crear” un sistema teològic. Hauria estat fatxender pretendre-ho. Ratzinger em va ensenyar que cal ser molt pacient i modest a l'hora de transitar per aquestes disciplines.

Sigui com sigui, és inevitable que hagi deixat algun rastre, algun pòsit després de tants anys...

No ho sé. Només puc dir que l'estudi de la teologia m'ha estat útilíssim, a nivell personal, per enfortir la meua fe i per mirar d'entendre una mica millor el que crec. Seria fantàstic que els meus lectors arribessin a les mateixes conclusions. ■

JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL
President d'e-Cristians

Hi ha una necessitat col·lectiva d'assumir la cultura cristiana com a fonament de les nostres relacions socials

L'altra mirada

La nostra societat, el món occidental, viu en una caiguda inapel·lable en el forat negre de la policrisi, perquè ha trencat i ha rebutjat el tensor cristià, i si no el recupera, no té cap possibilitat de revertir aquest descens. Això significa la necessitat col·lectiva d'assumir la cultura cristiana com a fonament de les nostres relacions socials, la qual cosa alhora exigeix que una part d'aquesta societat visqui la fe de manera radicalment lliure i voluntària; intensament, perquè aquella cultura sense aquesta condició vivificadora de la fe acaba marcint-se.

Aquest vector cristià sorgeix, no de la lògica i el sentit comú humà, sinó de la mirada de l'etern, que com tan bé explica Romano Guardini a *El Senyor*, mostren les Benaurances. En elles, Jesús presenta una realitat sagrada reservada a Déu, que és amor diví pur i que per ser amor es posa per damunt de qui més ho necessita.

També ens diuen que aquesta vida no és bona perquè està tacada, que el món no és l'única realitat; és més, ni tan sols es basta a si mateix. Rebutja la interpretació d'aquells que les perceben com una cosa natural, perquè significa que les han reflexionat poc i que les accepten sense viure-les espiritualment. També asse-

nyala els mediocres que cobreixen la seva feblesa subratllant les exigències inabastables de les Benaurances; els mesquins beats que amb el seu pretext menyspreen els valors del món i el compromís cristià amb la seva millora, d'estendre el Regne de Déu.

Guardini assenyala una resposta ben coneguda: nosaltres no podem realitzar tot això, però amb Déu tot és possible, i defineix què significa assumir realment aquesta obertura del Cel als nostres ulls que són les Benaurances: "L'únic que les interpreta correctament és qui conserva serenament les idees que s'ha format sobre allò que és gran en el món, però com pren al mateix temps que tot això és petit, impur i decadent davant el que ve del cel." El tensor cristià sorgeix de tot això. No es tracta de justícia, ni tan sols de bondat, ni de sentit comú, sinó de percebre la plenitud de l'etern, assimilar plenament que som fills de l'Altíssim i semblants a Ell, que estem cridats a una missió tan extraordinària que en moltes ocasions la rebutgem amb incredulitat, no només perquè ens sembla massa gran per a les nostres forces, sinó perquè és massa magnífica.

Sense el tensor cristià que sorgeix de la fe i irradia en la cultura, la moral i la política, no hi ha sortida. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

El sincrotró ALBA del Parc Tecnològic del Vallès

Físics i enginyers posen a punt l'accelerador de partícules i altres operacions.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Potser us en recordeu: aquest sincrotró ALBA va ser inaugurat el 2010 i s'ha considerat una de les instal·lacions científiques més importants del sud d'Europa i font d'investigació de les més importants del planeta. Cada any dona suport a uns 8.000 científics provinents d'arreu del món que hi fan les seves consultes. I s'hi demanen els experiments corresponents al

voltant de 600 propostes, de les quals se n'accepten pràcticament la meitat, segons diu la que n'és la directora des del 2019, Caterina Biscarri. Ara la notícia és que la direcció de l'ALBA es troba a l'espera que els dos governs que financen la instal·lació, la Generalitat de Catalunya i el govern de l'Estat, signin l'acord, que ja ha aprovat el consell rector del laboratori, que permetrà estendre'n les operacions durant quinze anys més.

I què és el que ha fet fins ara la institució? Un total de 260 persones treballen a l'ALBA per donar suport als usuaris que acudeixen a aquest laboratori per dur a terme els experiments que demanen. Son físics i enginyers que posen a punt l'accelerador de partícules i altres operacions sol·licitades. De les propostes rebudes, la meitat corresponen a

equips investigadors espanyols i, pel que fa a la resta, provenen la majoria d'Europa. La línia de llum Mistral, que s'utilitza per a la nanotomografia amb rajos X tous, és una de les més demanades. I és que arreu del món només hi ha tres instal·lacions més de rendiment similar al d'aquesta, de llum Mistral.

Tot funciona a l'ALBA a ple rendiment. És de debò una instal·lació de la qual en podem estar orgullosos en aquest país, però ja s'està preparant la seva millora cap a finals d'aquesta dècada per aconseguir de l'accelerador una qualitat de feix encara més alta, que permetrà fer mesures de més precisió.

Nosaltres no hi podem dir res més. El que desitgem és que el seu treball sigui ben útil per al progrés de les aplicacions de la ciència. ■

TRADICIONS REMEIERES

El julivert o givert

Flickr / Forest and Kim Starr

En cas d'infeccions urinàries, la infusió d'arrel i fulles de julivert és molt efectiva.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Arxiver dels Caputxins

El julivert o givert (llat., *Petroselinum sativum* i *Petroselinum crispum*; cast., *perejil*) és una planta remeiera tinguda com un excel·lent vitamínic, estimulants i remineralitzants de l'organisme. En cas d'infeccions urinàries, la infusió d'arrel i fulles de julivert és molt efectiva. En la tradició ramadera de Catalunya, ateses les virtuts estimulants del julivert, fou emprat per promoure la procreació de les ovelles.

El julivert és també un contraverí força eficaç (especialment per a les picades d'alguns insectes i per als bolets lleugerament tòxics) i, alhora, ajuda a purificar l'alè. En la gastronomia, el julivert forma part de les fines herbes i serveix per condimentar el peix, la carn i l'arròs, essent un element molt destacat de la famosa picada de la cuina catalana (al morter es piquen un parell d'alls, amb alguns pinyons o avellanes torrades i, sobretot, un manat de givert). El caputxí fra Jacint de Sarrià escriví l'any 1751, durant el seu sojorn al convent de Vilanova de Cubelles, que el julivert és molt bo "per las malalties del fetge i desarreglaments de la sang" i també molt útil per fer col·liris per a la vista. El botànic Pere Celestí Palau i Ferrer (†1956) remarcà que les fulles del julivert "són un condiment carminatiu que afavoreix l'expulsió del vent dels intestins" i que, aplicades en cataplasma, ajuden a evacuar el

pus i són curatives de les nafres.

L'arrel del julivert forma part de les cinc arrels aperitives (juntament amb l'api, espàrrec, fonoll i galzeran). Sobre les seves virtuts curatives, el famós metge imperial i catedràtic de la Universitat Complutense, D. Andrés de Laguna (†1560), escriví que aquesta arrel, beguda en decuit, va molt bé "*contra el dolor de costado, de los riñones y de la vejiga*", tal com ja ho havia posat en relleu en el llunyà segle XII l'experta doctora de l'Església, santa Hildegarda de Bingen (†1179), qui volgué assenyalar que el givert s'ha de menjar cru, ja que així té més virtut i és molt apte per alleujar la febre, el mal de gota i àdhuc per expulsar les pedres del ronyó (cf. *S. Hildegardis abbatissae Opera omnia*, Parisiis 1882, P. L. 197, cols. 1158-1159 "*De petroselino*"). D'ací a quinze dies us parlaré, si Déu vol, del saüc, anomenat *bon arbre* per la tradició remeiera de casa nostra. ■

SIRA ABENOZA

No consentiràs pensaments impurs
Fragmenta Editorial, 2024,
86 pàg.

En aquest assaig, la filòsofa Sira Abenoza exposa les conseqüències de voler eliminar la impuresa pròpia de la naturalesa humana, sobretot quan la noció de puresa es trasllada de l'esfera moral a l'esfera de l'estètica.

DANIEL ARASA

¡El amor de mi vida has sido tú!
Ediciones Carena, 2024,
246 pàg.

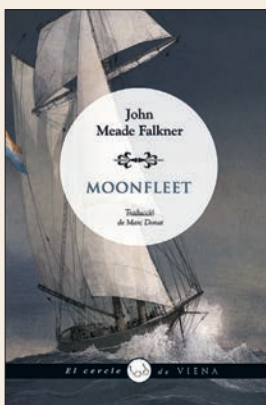
L'autor comenta que no hi ha fórmules ni manual d'instruccions per arribar a ser un matrimoni feliç, però sí elements que creen el marc adient, com ara viure el moment present com si fos l'últim de la vida.

BERNABÉ DALMAU

La reforma litúrgica a Montserrat
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2024, 92 pàg.

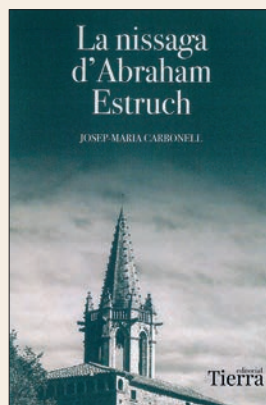
Aquest llibre explica de quina manera es van dur a terme tots els canvis litúrgics que va establir el Concili Vaticà II en els textos, la música, els rituals i les cerimònies. I de quina manera s'haviscut al monestir de Montserrat.

JOHN MEADE FALKNER

Moonfleet
Viena Edicions, 2024, 288 pàg.

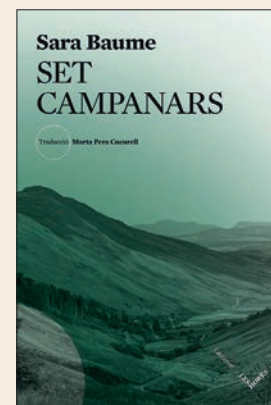
Obra mestra del gènere d'aven- tures, fins ara inèdita en català. Ja en el moment de la seva publicació, el 1898, va rebre elogis entusiastes d'autors consagrats com Joseph Conrad o Robert L. Stevenson.

JOSEP-MARIA CARBONELL

La nissaga d'Abraham Estruch
Editorial Tierra, 2024, 392 pàg.

Aquesta novel·la, que abraça un període de més de cinquanta anys, és una decidida aposta per l'amor, que és "més fort que la mort" i, per damunt de tot, el regal més important del qual hom pot gaudir.

SARA BAUME

Set campanars
Editorial Les Hores, 2024, 224 pàg.

Una meditació bella i profunda sobre la naturalesa de l'amor i la connexió amb la natura. L'autora explora què significa escapar-se dels camins tradicionals que la societat ens ofereix.

CRÍTICA DE TEATRE

Qui no canta els seus mals no espanta

ANDREU SOTORRA

andresotorra@gmail.com

© David Ruano

Tota la companyia de "Turisme rural" en una de les escenes de la nova obra de Jordi Galceran

L'actor Ivan Labanda i l'actriu Mireia Portas saben molt bé, per la seva brillant trajectòria en el teatre musical, que qui canta els seus mals espanta. Però aquí no canten. I es pot ben bé dir al revés, per tot el que els passa: qui no canta els seus mals no espanta.

A *Turisme rural*, l'última obra del dramaturg Jordi Galceran (Barcelona, 1964), els ensurts no hi falten. Però *Turisme rural* és d'aquelles obres que obliguen a mossegar-te la llengua i no desvelar res o gairebé res del que els espectadors han de descobrir pel seu compte amb ganes de deixar-se sorprendre.

Diguem només que no sempre és una bona idea anar un cap de setmana amb clàusula de "romàntic" en una casa rural. Hi ha res més acollidor i tranquil que la llar, oh, feliç llar!, on res de dolent acaba sortint mai a la llum perquè la catifa és prou gruixuda per guardar-s'ho a sota, com la pols?

Turisme rural és una comèdia que es pot titllar de terrorífica —ni que sigui per seguir l'ham promocional—, però per a tranquil·litat dels espectadors cal advertir que tampoc no fa mossegar les ungles a ningú mort de por a

la butaca. Si bé Ivan Labanda i Mireia Portas, la parella urbanita ensarrogada, marquen el protagonisme de la trama, per damunt seu els apareixen —i desapareixen, tot s'ha de dir!— els altres tres personatges amb els peus al fang més rural de tots els fangs rurals que es fan i desfan.

I aquestes aparicions i desaparicions —hi ha màgia i tot en aquesta posada en escena que ha dirigit amb un somriure als llavis el director Sergi Belbel— tant l'actor Lluís Villanueva, com l'actriu Anna Güell i el jove actor Joel Cojal acaben convertint-se en robaescenes dels dos protagonistes, perquè són ells tres els que marquen el ritme de les intrigues, les sorpreses, els salts que provoquen al cor dels espectadors i les creences o els escepticismes que s'estenen per l'auditori.

Jordi Galceran s'ha esqueixat ben esqueixades les vestidures amb aquesta comèdia que manté d'una banda el rigor lingüístic, amb matisos de registre dialectal i subdialectal, i de l'altra, una trama popular que sembla que té el seu origen en un esbós de guió radiofònic i que manté en part aquest gènere pel so i pels efectes que acompanyen totes les accions. ■

AMB BON HUMOR

"TURISME RURAL", de Jordi Galceran

INTÈRPRETS: Joel Cojal, Anna Güell, Ivan Labanda, Mireia Portas i Lluís Villanueva

DIRECCIÓ: Sergi Belbel
Teatre Borràs, Barcelona
Fins al 12 de gener

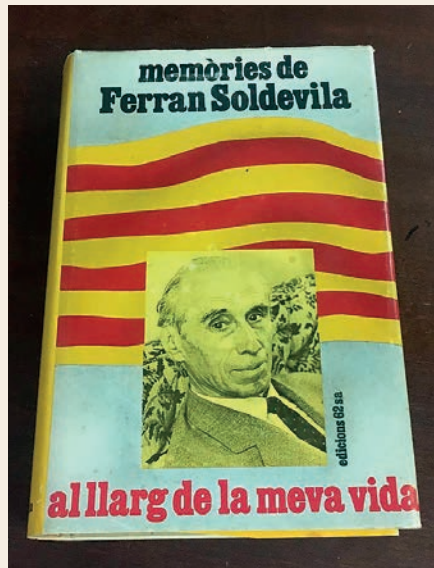
CRÍTICA LITERÀRIA

Historiador i escriptor.

**MN. JOSEP RUAIX
I VINYET**

Eclesiàstic, gramàtic
i escriptor

FERRAN SOLDEVILA

Al llarg de la meua vida
Edicions 62, 1972, 542 pàg.

Ferran Soldevila i Zubiburu (Barcelona, 1894-1971) és conegut sobretot com a historiador, especialment per la seva *Història de Catalunya* (amb diferents edicions, des de 1934 fins a 1963), obra ben redactada i ben fonamentada. Però va ser també escriptor, en el sentit d'autor d'obres de diversos gèneres literaris. Com a tal, al meu entendre, destaquen les seves memòries, titulades *Al llarg de la meua vida* i de les quals només conec el primer volum, publicat en primera edició l'any 1970.

Aquest volum consta de cinc parts: 1) "Hores angleses (1925-1929)"; 2) "Per terres de França (1926-1929)"; 3) "De París a Barcelona (1929-1931)"; 4) "Viatge a Hongria (1931)", i 5) "Dietari de la República i de la guerra civil (1933-1939)". Aquestes cinc parts són interessants per les seves descripcions, anècdotes, reflexions i documentació d'una determinada època. No cal dir que la part que captiva més el lector és la cinquena, perquè hi passen fets importants —i, bastants, dramàtics—, narrats per un testimoni directe.

Personalment, ja havia llegit aquestes memòries fa una quarantena d'anys i, és clar, pràcticament no en recordava res. Ara, en rellegir-les, hi he valorat la sinceritat de l'autor, la seva humanitat —on aflora sovint la dimensió religiosa—, la seva tendresa. Per exemple, referint-se al seu fill Gerard, explica detalls com aquest: "A la fi hauré tornat a fer una bona estada a Palautordera. Tardor. Gaudi del camp. Procuo inculcar-lo al petit. 'Oi que fan bonic, els arbres?', li deia; 'no t'agrada de mirar-los?' 'M'agrada enfilar-m'hi', m'ha respost" (pàg. 390).

A propòsit de l'exemple anterior, cal saber que en la prosa de F. Soldevila s'hi nota la influència del castellà (perquè sa mare Mercedes era veneçolana) i del francès (perquè la seva muller Yvonne era normanda); per això m'he permès de fer algun retoc en el susdit exemple. D'altra banda, en les memòries hi intercala poemes seus, que, per al meu gust, són mediocres. Però, tot comptat i debatut, la lectura —o relectura— del llibre en qüestió val la pena. ■

UN NOU LLINDAR

L'Esperit és i crea l'harmonia

Comença el temps de l'Advent, un nou any en el calendari litúrgic, una intensa activitat pastoral i un renovat ardor apostòlic en el cor de les comunitats després d'un Sínode que, des del seu començament i amb l'aportació de tots, ha intentat acceptar l'aire fresc que ens ve de l'Evangeli i comunicar-lo. El papa Francesc, en la salutació final del Sínode, ens acaba de dir que "l'Església sinodal per a la missió ara necessita que les paraules vagin acompanyades pels fets. Aquest és el camí. Tot això és do de l'Esperit Sant: Ell és qui crea l'harmonia, Ell és l'harmonia."

Pel fet que l'Advent és un temps per a l'esperança, l'aliment ha de ser el contacte freqüent amb la Paraula de Déu, dedicar-nos més a la pregària i estar atents a tots els signes i esdeveniments de la vida a través dels quals Déu ens parla cada dia. L'Advent, doncs, és també un temps de vigilància. Quan a l'evangeli se'ns parla que la gent que perdrà l'alè de "por" —categoria que és reflex de tanta problemàtica que patim—, ens ajuda a percebre la resposta que ve de Déu i que és una invitació a confiar que la victòria de Déu sobre el mal és segura. És l'anunci de l'alliberament.

Per això diem que Jesús és la resposta esperançada als nostres interrogants, ja que per a molts, la seva vida s'emmarca en un context personal, familiar i social de pobresa, d'inseguretat ciutadana i de violència. Hem de creure que l'amor solidari de Déu amb la humanitat i amb tota la creació, manifestat en l'encarnació de Jesús, ens compromet a nosaltres amb la mateixa solidaritat, i és un signe clar que ens convida a adherir-nos a aquesta proposta d'esperança, perquè el Senyor "ve al nostre encontre".

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitalsAmb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència**Director:** Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**Francesc Arnàez, David Abadías, Maria
Balart, Pilarín Bayés, Salvador Busquets,
Pilar Casals, Ángeles Conde, Agustí Cortés,
Juanjo Fernández, Míriam Feu, Antonio Gil,
Daniel Gil, Caye Gómez, Salvador Manich,
Ignasi Miranda, Josep Miró i Ardèvol, Glòria
Monés, Joan Morera, Francesc Nicolau, Joan
Pallarès-Personat, Pepe Pedregosa, Marina
Pous, Neus Puigsubirà, Quique, Josep Ruaix,
Valentí Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Tal-
tavull, Josep Teixidó, Lluc Torcal, Ada Valios
**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari **Agenda****Barcelona****ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ**El **diumenge 1 de desembre**, a les
17.00, concert solidari de piano i vi-
olí amb el duet Ordoñez-Arnau (c/
Consell de Cent, 293 - Barcelona).**MIL·LENARI DE MONTSERRAT**El **dilluns 2 de desembre**, a les 20.00,
interpretació de *Pacis visio*, l'oratori
del mil·lenari escrit per composi-
tors contemporanis de l'Escolania
de Montserrat, al Palau de la Música
Catalana de Barcelona.**MONESTIR DE LA VISITACIÓ DE
SANTA MARIA**El **dijous 5 de desembre**, a les 21.00,
hora santa i missa; el **divendres 6**, a
les 19.00, missa (passeig Vall d'He-
bron, 256 - Barcelona).**BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ**El **diumenge 8 de desembre**, a les
11.00, missa major predicada per Mn.
Lluís Portabella; a les 19.00, vespres
solemnes (c/ Aragó, 299 - Barcelo-
na).**FESTA DE LES MERCÈS**El **dissabte 14 de desembre**, a la
basílica de la Mercè de Barcelona,
celebració per a totes les dones amb
el nom de la patrona de Barcelona:
a les 12.00, eucaristia presidida per
l'arquebisbe Joan Josep Omella; re-
frigeri. Inscricions: www.basilica-
delamerce.com.**FACULTAT ANTONI GAUDÍ**Els **dilluns del 3 al 24 de febrer**, a les
18.30, curs *Els escultors de la basílica de
la Sagrada Família* (c/ Diputació, 231 -
Barcelona).**Girona****MN. MODEST PRATS**El **dimecres 4 de desembre**, a les
20.00, a la catedral de Girona, lec-
tura de textos de Mn. Modest Prats a
càrrec de l'actor Pere Arquillué i de
l'escriptor Josep M. Fonalleras.**Sant Feliu de Llobregat****MÚSICA DEL MIL·LENARI**El **diumenge 1 de desembre**, a les18.45, vespres solemnes i oratori del
mil·lenari *Pacis visio* a la basílica de
Montserrat.**Tarragona****PESSEBRE**El **dimarts 3 de desembre**, a les
19.00, presentació del pessebre mo-
numental inspirat en gravats antics
de Tarragona al Museu Bíblic Tarra-
conense, presidida per l'arquebisbe
Joan Planellas.**MN. RAMON CORBELLA I LLOBET**El **dimecres 4 de desembre**, a les
12.00, celebració de l'eucaristia en
sufragi de Mn. Ramon Corbella en el
centenari de la seva mort i presen-
tació del llibre *Ramon Corbella i Llobet
(1850-1924) i Vallfogona de Riucorb:
encarint un gran amor* a l'església de
Santa Maria de Vallfogona. Hi parti-
cipen: Mons. Joan Planellas, Mons.
Romà Casanova, Mons. Valentí Mi-
serachs, Josep M. Carreras i la Gna.
Luciana Farfalla.**VIDA MONÀSTICA**El **cap de setmana del 13 al 15 de de-
sembre**, per a joves de 18 a 35 anys,
al monestir de Poblet, jornada de
treball monàstic de construccions i
arranjaments de nous espais; temps
de convivència amb la comunitat;
dinar compartint la vida fraterna;
espais de pregària i ensenyaments
sobre la vida monàstica i passejos.
Inscricions: vallbona@monestir-
vallbona.**Vic****COVA DE MANRESA**El **cap de setmana del 13 al 15 de de-
sembre**, recés de Nadal *Preparem el
Nadal* amb David Guindulain, s.j. (tel.
938 720 422).**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**Perquè el Jubileu ens enforteixi en la
fe, ens ajudi a reconèixer Crist res-
suscitat i ens transformi en pelegrins
de l'esperança cristiana

“Tots som fills de Déu i som beneïts gràcies a la seva misericòrdia”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Noemí Alarcón Raya reconeix que des de ben petita sempre l'ha atret el món del creixement personal. La recerca de la veritat la va portar a escriure *Somos dioses, però lo hemos olvidado*, un camí que condueix a les profunditats del cor. I des del cor ha sorgit un segon llibre: *Somos todos bendecidos*. Tots dos són de l'editorial Círculo Rojo.

Què la va portar a fer aquests dos llibres? Què hi ha al darrere?

Gràcies a la meva germana Montse Alarcón, autora de les obres d'art que surten al llibre, vaig decidir començar a escriure *Somos dioses, pero lo hemos olvidado*, i amb cada paraula escrita em vaig adonar que encaixa com un trencaclosques. Vaig viure un procés de conversió que va començar a l'edat de vint-i-cinc anys a l'església de Sant Vicenç de Paül de Barcelona. Li vaig demanar a la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa que volia formar una família i deixar les amistats que no eren una bona influència per a mi.

Són llibres d'autoajuda? Com els definiria?

Parlen dels valors, de la fe, de la família, del perdó, de la creu, del respecte, del poder... si portem tot això a la nostra vida amb l'ajuda de Déu ells mateixos t'enforteixen.

“Somos dioses, pero lo hemos olvidado.” Com hem d'entendre aquesta afirmació?

Que tots som família, que formem part de Déu i que estem fets a la seva imatge i semblança.

“Somos todos bendecidos.” Veient el panorama mundial (guerres, fam, injustícia, pobresa...) com ens podem sentir “beneïts”?

Perquè tots som fills de Déu i som beneïts gràcies a la seva misericòrdia, el seu amor etern, la seva gràcia i el seu perdó. Som nosaltres, per la nostra pròpia elecció, els que escollim fer tot el que a Ell no li agrada. Jesucrist ens diu: “Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat.”

Què li agradaria suscitar en els lectors?

Que coneguim l'amor de Déu a les seves vides, el camí que té per a cadascun de nosaltres posat al cor, i que deixem que es faci la seva voluntat.

Part dels beneficis de “Somos dioses...” van per a la Fundació del Monestir de Sant Daniel de Girona. Què representa aquest monestir en la seva vida?

NOEMÍ ALARCÓN

Autora de “Somos dioses, pero lo hemos olvidado” i “Somos todos bendecidos”

Representa una part molt important de la meua vida. Dono les gràcies a la comunitat benedictina perquè em va donar l'oportunitat de fer la presentació del llibre *Somos dioses, pero lo hemos olvidado*. Al segon llibre, *Somos todos bendecidos*, hi ha incorporades fotografies del claustre de Sant Daniel amb les obres d'art de Montse Alarcón.

És difícil despullar la pròpia ànima en un llibre?

Sí, molt. Has d'aprofundir dins del teu cor i ha de ser pur per deixar que Déu sigui qui et guii cada paraula.

Hi haurà un tercer llibre?

Sí, ja l'he començat continuant el camí, la veritat i la vida que Déu em dona cada dia.

ràdio estel

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT